

MLADÁ FRONTA

EROTIC

*Smlouva
s osudem*

CESTY LÁSKY
JITKA VOLFOVÁ

EROTIC

JITKA VOLFOVÁ

*Smlouva
s osudem*

CESTY LÁSKY

MLADÁ FRONTA

I.

KVĚTEN

„Dobré ráno, Evičko! Jak ses vyspala?“ zajímal se Adam.

„Málo,“ odpověděla se zavřenýma očima.

„Tak to máš smůlu! Teď už tě spát nenechám.“

Přisunul se k ní blíž a vsunul jí ruku pod noční košilku.

„Teď mi dej pokoj, ještě napůl spím,“ protestovala Eva rozespale. „Na tohle jsem měla chuť večer! To jsi ale neměl zájem!“

„To není pravda, zájem byl, ale síly docházely,“ bránil se Adam. „Přece jsi viděla, že jsem toho měl včera dost. Přes noc jsem ale dobil baterky, teď ti ten včerejšek můžu vynahradit!“ zašeptal a zalechtal ji špičkou jazyka na lalůčku.

Eva zbystřila a snažila se rychle probrat. Jestli se stal ten zázrak a Adam má opravdu chuť na sex, nemůže to přece propást, toho by určitě hořce litovala! A opravdu, začínalo to vypadat slibně! Adam se k ní naklonil, chvíli ji líbal, pak jí vyhrnul košilku až ke krku a začal ji jazykem jemně šimrat na bradavce. Druhou bradavku chvíli jemně mnul mezi dvěma prsty a potom jí rukou zamířil mezi nohy. Sáhl pod kalhotky, než jí však stačil v klíně rozehrát virtuózní koncert, otevřely se dveře ložnice. Adam dopáleně zvedl hlavu a vrhnul přísný pohled na malého vetřelce.

„Martínku, co tady děláš!“ houknul.

Tříletý synek se polekaně zastavil.

„Chci maminku!“ odpověděl a neohroženě vykročil k posteli.

Adam v duchu zaklel, rychle přes Evu přetáhl příkrývku a převáhlil se zpátky na svoji polovinu postele. Eva se nadzvedla a honem si stahovala vyhrnutou košili dolů.

„Máš přece svoji postýlku, tahle je naše!“ snažil se Adam bránit svoje území před nevídaným vpádem. „Proč nejsi v pokojíčku se Sabinkou?“

„Sába hájá,“ vysvětlil syn.

Zvedl kolínko, vyškrábal se na postel a uvelebil se mezi rodiči. Adam zoufale obrátil oči v sloup.

To jsem teda pěkně prošvihnul, vyčítal si. Teď už se ho jen tak nezbavíme! Kdyby mě to napadlo už večer, nastavil bych si budíka.

I Eva pochopila, že hrátky skončily dřív, než mohly začít, a vyčítavě se po manželovi ohlédla. S povzdechem nadzvedla přikrývku a Martínek pod ni hbitě zaplul. Ted' se pro změnu zatvářil dopáleně Adam.

Ještě ho v tom podporuj, četla mu ve tváři.

„Já tam sama nebudu!“ ozvalo se od dveří.

Než se stačili ozvat, hupla k nim do postele i pětiletá Sabinka. Když viděla, že u maminky už je obsazeno, vklouzla pro změnu k tatínkovi.

Pořid' si dvě děti, a nepotřebuješ antikoncepci, povzdechl si v duchu Adam.

„Není nás tu nějak moc?“ ozval se.

„Ale tati!“ napomenula ho Sabinka a pohládila ho po tváři. „Copak nejsi rád, že nás máš?“

Šibalsky na něj zamrkala, přidala úsměv s chybějícím předním zubem a tatínek kapituloval.

„To víš, že jsem rád, jste moje sluníčka,“ zjihnul a pohládl oba po vláskách.

Malí nájezdníci se spokojeně zavrtali do polštářů a nijak si nevšíмали pohledů, které po sobě maminka s tatínkem vrhali.

„Maminko, vypravuj nám pohádku!“ zaprosila Sabinka.

„A budete po ní zase spinkat?“ zeptal se tatínek s nadějí v hlase.

„Budeme!“ ujistila ho Sabinka, zatímco Martínek nadšeně přikyvoval.

„To chci vidět!“ prohodila pochybovačně Eva, která už s nimi měla své zkušenosti.

Nakonec se přece jenom pustila do vyprávění, brzy se však ukázalo, jak byla její nedůvěra opodstatněná. Dopadlo to přesně tak, jak přepokládala. Zatímco ani jedno z dětí nemělo na spaní ani pomyšlení a obě s očima navrch hlavy držely palce udatnému princovi v boji s dvanáctihlavým drakem, Adamovi byl zřejmě osud nebohé princezny úplně ukradený a uprostřed litého boje tvrdě usnul. A než se princovi a princezně rozezněly svatební zvony, dokonce nahlas pochrupoval.

„Slyšíš, jak tatínek chrochtá?“ smála se Sabinka a šťouchla loktem do bratříčka.

Martínek si dal ruku na pusku a začal se potichu smát.

„Nedělejte si z tatínka legraci a radši sypte odtud!“ okřikla je Eva a vstala. „Dneska má volno, necháme ho pořádně vyspat.“

Pomohla dětem z postele a všichni tři se tiše vyplížili z ložnice. Když po desáté hodině Adam konečně vstal, Eva toho hned využila a vytratila se od dětí do kuchyně.

Jen ať si je tatínek taky trochu užije, říkala si.

Adam byl sice rád, že může díky svátečnímu dni strávit celý den s rodinou, ale běhání za Martínkem na odrážedle ho tak vyčerpalo, že byl rád, když si večer mohl konečně odpočinout. Jeho ranní elán se během dne vytratil, v ložnici si důkladně natřepal polštář a vypadalo to, že se chystá ke spánku.

„Nechceš dokončit, co jsi ráno začal?“ ozvala se Eva.

„A ty bys chtěla?“ zeptal se bez valného nadšení.

„Proč ne, dneska jsem docela čilá,“ odpověděla.

„To já teda říct nemůžu, Martínek mě dost prohnal,“ povzdechl si Adam.

I Eva si povzdechla.

To se mi snad zdá! Ráno to vypadalo tak nadějně a večer zase nic! Kam se ksakru poděl ten erotoman, co chtěl souložit všude, kde se jenom trochu dalo? Jsme svoji teprve pár let a jemu už snad sex vůbec nic neříká... Z práce chodí čím dál unavenější a podrážděnější, a když se náhodou přece jenom občas pomilujeme, mám kolikrát pocit, že se k tomu musí skoro nutit a chce to mít co nejdřív za sebou.

Adam zřejmě vycítil její rozladění, otočil se k ní a začal ji hladit. O nějaké velké vášni se však z jeho strany mluvit nedalo, a to Evu dopálilo ještě víc. Ze zkušenosti už věděla, že mechanické a stereotypní laskání ji ke kýženému cíli nedovede.

„Jestli se ti nechce, tak se nenuť!“ ozvala se.

„Ale chce se mi!“ odpověděl podrážděně. „Jenom potřebuju trochu času.“

Eva si znovu tiše povzdechla.

Ztrácí chuť na sex, protože stárne, anebo je to moje vina? lámala si hlavu už asi po sté. Možná ho po těch letech už vůbec nevzrušuju. Ale co s tím? Líčení ani účes nezanedbávám, v tepláčkách taky nechodím a postavu mám skoro stejnou jako za svobodna. Proč je to teda v poslední době taková hrůza? Vždycky jsem věděla, že naše sexuální hrátky nevydrží donekonečna, ale že se ani nám dvěma nevyhne tahle příšerná rutina, tomu bych nikdy nevěřila.

S manželským milostným životem to šlo opravdu od deseti k pěti, ale nedalo se říct, že by to byla výhradně Adamova vina. Po narození Sabinky respektoval, že pro Evu byl sex až na posledním místě, a poctivě se snažil nové situaci přizpůsobit. Ani za nic nechtěl řešit svoje potřeby nevěrou, nezbylo mu tedy, než se spokojit s málem. Viděl, jak je Eva unavená a nevyspalá, a byl jí vděčný, když mu alespoň občas vyšla vstříc. Obával se, aby ji dlouhé milování pro příště neodradilo, proto

se většinou s ničím moc nezdržoval a směřoval rovnou k cíli. Předpokládal, že tak to unavené Evě vyhovuje, protože sama zájem o milostné sblížení téměř neprojevovala, ani žádné zvláštní vzrušení na ní obvykle nepozoroval. Uvolnit se dokázala jediné tehdy, když Sabinku hlídala babička, to si pak zařadili skoro stejně jako za starých časů. Jakmile otěhotněla s Martínkem, byl ale i s tímhle občasným zpestřením nadobro konec. Šátek i pouta tehdy uložil na dno nočního stolku a od té doby už je nevytáhl. Ke svému překvapení totiž mezitím zjistil, že mu poklidný manželský sex docela vyhovuje. Už si nepotřeboval nic dokazovat ani se honit za skvělými výkony a s přibývajícím věkem a starostmi ho kromě nárůživosti pomalu opouštěla i touha po nejrůznějších experimentech.

Ani Eva už dávno netoužila po sexu třikrát denně. Vadilo jí ale, že se jejich milostný život stal tak zoufale fádním. Jak děti rostly, neměla s nimi už tolik práce jako dřív a pomalu se v ní zase probouzela touha po milostných radovánkách. Jenže ke svému zděšení zjistila, že mezitím přišla o parťáka. Obzvlášť v posledních měsících o ni Adam projevoval zájem jenom zřídka, a když už se konečně k něčemu rozhoupal, obvykle se zaměřil jenom na svoje uspokojení. Předehtu zkracoval, jak to jenom šlo, a jakmile byl dostatečně vzrušený, šel hned na věc. Ze všech poloh už si zřejmě pamatoval jenom misionáře a ani zoufale stereotypní průběh aktu už mu zjevně nijak nevadil.

Ani tento večer to nebylo jiné. Tak dlouho líbal její levé ňadro, až byla v pokušení upozornit ho, že má ještě jedno. To vzdálenější totiž pravidelně zanedbával, což ji neskutečně vytáčelo. Stejně tak ji dohánělo k šílenství jeho rutinní laskání, při kterém mu ruka jen málokdy vybočila z naučené trasy. Mohla by mu klidně napovídat, věděla už dopředu, kam v příštím okamžiku sáhne. Právě ňadro, bok, klín, po něm břicho a zase hezky zpátky nahoru a tak pořád dokola. Připomínalo jí to závody formule jedna v Monte Carlu, ale v téhle podobě o ně opravdu nestála. Po absolvování několika okruhů se na ni jako obvykle převálil a začal monotónně přirážet. Raději zavřela oči, aby si náhodou nevšiml, jak je zoufale obrací v sloup, a odevzdaně čekala na jeho závěrečné spokojené zahekání.

„Bylo to moc prima, miláčku,“ zašeptal a políbil ji. „Krásně jsem se uvolnil.“

Překulil se vedle a okamžitě usnul. Eva vedle něj vytřeštěně zírala do stropu a už nejmíň po sté si kladla otázku, jestli ho ještě vůbec zajímá její orgasmus, nebo jestli už je mu i ona sama úplně ukradená.

Z obavy, že by volný den o týden později mohl dopadnout podobně, zavolala hned druhý den své kamarádce a bývalé spolužačce z gymnázia Heleně.

„Ahoj, Heleno, jak se máš?“

„Celkem to ujde. Včera si vzal holky na starost Roman, tak jsem se mohla v klidu učit.“

„Chudinko, ty teď vlastně finišuješ,“ politovala ji Eva. „Kdy máš ty státnice?“

„Až koncem měsíce, ale strachy nespím už teď.“

„A nepotřebovala bys trochu vypnout?“

„To bych potřebovala jako sůl, ale nemůžu si to dovolit.“

„Ale prosím tě, jeden den odpočinku ti rozhodně prospěje,“ dostalo se jí ujištění.

Helena zpozorněla.

„Do čeho mě to zase chceš uvrtnat?“ zeptala se podezíravě.

„Neboj, myslím to s tebou jenom dobře,“ smála se Eva. „Chci se tě totiž zeptat, jestli bys nechtěla využít toho příštího svátku a někam společně vyrazit! Dětem se ty naše akce vždycky moc líbily a nechtějí si nechat vysvětlit, že na ně teď nemáš čas.“

V telefonu bylo chvíli ticho, Helena evidentně váhala.

„Vysadit potřebuju, to je fakt,“ uznala. „A Roman bude tentokrát u Ireny, takže holky budu mít tak jako tak na krku. Dobře, jsem pro, ale nebude ta naše dámská jízda vadit Adamovi?“

„Neboj, ten bude jedině rád. Má toho teď v práci nad hlavu a jediné uvítá, když mu vyklidíme pole.“

„Tak fajn, domluveno,“ souhlasila Helena. „Ty máš víc času, tak najdi nějakou zajímavou akci a dej mi pak vědět, kam se máme dostavit.“

Sabinka s Martínkem přijali mamčin nápad s jásotem. Heleninu Denisu a Nikolku dobře znali a moc si s nimi rozuměli. Devítiletá Denisa mívala všechny na povel, její pětiletá sestřička Nikola se skoro nehnula od Sabiny, mladší jen o půl roku, a všechny tři jako starostlivé chůvičky pečovaly o malého Martínka. Kdo však žádné nadšení nejevil, byl překvapivě Adam. Když se mu Eva o domluveném výletě zmínila poprvé, nic nenamítal, ale dodatečně se mu to zřejmě rozleželo v hlavě. Zamračeně sledoval jejich přípravu a těsně před odchodem se ozval:

„To sis musela tu akci domluvit zrovna na dnešek?“

„Jinak to nešlo, víš přece, že Helena chodí do práce.“

„Já taky chodím do práce. Ale jak vidím, Helena je ti přednější!“

Ten má po ránu zase náladu, pomyslela si Eva.

„Ovšem že není,“ řekla. „Proč jsi něco neřekl dřív, zrušila bych to.“

„Myslel jsem, že takovou samozřejmost nemusím říkat,“ ušklíbl se.

„Příště na moji intuici radši nespolehej a ozvi se včas. Teď už to zrušit nemůžu, Helena už je určitě na cestě. Ale jestli chceš, tak pojed' s námi!“ navrhl.

Žádnou radost by jí to neudělalo, nemohla se dočkat, jak si s Helenou podrbají, ale vadilo jí rostoucí napětí a chtěla zklidnit situaci. Adamovi ale došlo, že by byl navíc.

„Ne, děkuju, zůstanu doma,“ odmítl nasupeně.

Eva tedy popadla děti a bez dalších řečí s nimi pospíchala pryč. Helena s oběma dcerami už na ně čekala za městem na startu cesty Pohádkovým lesem. Denisa s Nikolou vzaly Martínka za ruku a spolu se Sabinou vyrazily na cestu. Eva s Helenou šly pomalu za nimi.

„Tak jak to všechno zvládáš?“ vyptávala se Eva kamarádky. „Máš toho hodně, vid’?“

„To jsi uhodla, od rána do noci jsem v jednom kole,“ povzdychla si Helena. „Už se nemůžu dočkat, až budu mít z krku aspoň tu školu.“

„Nevyčítáš mi, že jsem tě do ní tenkrát uvrhla, že ne?“

„Párkrát jsem tě za to pěkně proklela,“ zasmála se Helena. „Ale teď už jsem samozřejmě ráda.“

„A co Roman? Pomáhá ti s něčím?“

Helena pokrčila rameny.

„Někdy jo, ale stejně si připadám spíš jako rozvedená, obzvlášť o víkendech,“ povzdychla si a rozhlédla se kolem sebe. „Jen se podívej, kolik je tady dneska otců. A Roman se na nás klidně vykašle, i když dobře ví, že by si tu s ním holky užily daleko víc než se mnou.“

„Já jsem ti říkala hned, že vám to nemůže fungovat,“ připomněla jí Eva. „Kdybys ho tenkrát poslala do háje, už dávno jsi mohla mít místo něj někoho mnohem lepšího!“

Helena sklopila hlavu.

„To se ti lehký řekne!“ bránila se. „Jak ho mám poslat do háje, když na něm holky tolik visí?“

„Aby taky ne, když ho mají jenom svátečně,“ ušklíbla se Eva a zavrtěla hlavou. „Já tě vážně nechápu! Copak v sobě nemáš žádnou hrdost? To ti nevádí, že se o něj musíš dělit s Irenou? Měla jsi s ním vyrazit dveře hned tenkrát, když na tebe přišel s tou svojí svéráznou střídavou péčí!“

Helena si znovu povzdychla. Ten nešťastný den před dvěma lety, kdy se jí v jediném okamžiku zhroutil sen o šťastné rodině, by nejradši navždycky vymazala z paměti.

Tehdy byl krásný dubnový den a ona si už od rána lámala hlavu, kam by mohla s dcerami sama vyrazit. Denisa měla velikonoční prázdniny, s Nikolkou byla ještě na rodičovské dovolené a oběma chtěla vynahradit tatínkovu častou nepřítomnost. Od té doby, co dal Roman v práci výpověď a založil si vlastní společnost, byl totiž tak vytížený, že mu na rodinu nezbyval téměř žádný čas. Evino zavolání ji potěšilo a hned nadšeně souhlasila s návrhem zajet si na Matějskou pouť. Teprve ročního Martínka Eva tenkrát nechala u matky, vyzvedla kamarádku a její dcery a všechny společně zamířily na pouť. Denisa, Nikolka i Sabinka se na ní bavily náramně, ale obě maminky měly všeho toho rámusu už po dvou hodinách docela dost. Helena se právě snažila Denise vysvětlit, že autodrom je zábava spíš pro kluky než pro ni, když jí začala Nikolka škusbat rukou a křičet:

„Táta, táta!“

„Nech toho, Nikolko!“ napomenula ji Helena. „Kde by se tady vzal táta!“

Nikolka však nepřestávala volat a šermovat rukou. Helena se ohlédlá, kam vlastně Nikolka ukazuje, a krve by se v ní nedořezal. Na druhé straně autodromu její manžel Roman právě usazoval do autíčka asi tříletého chlapce. Pak se otočil k drobné blondýnce, objal ji kolem ramen, políbil ji a přisedl si do autíčka k dítěti. Heleně při tom pohledu vytryskly z očí slzy jako hrachy. Eva ji rychle chytla za ruku.

„Klid, Heleno, to se určitě nějak vysvětlí!“ snažila se ji uklidnit, samozřejmě marně.

Autíčka se mezitím rozjela a auto s Romanem se k nim začalo nezdvořile přibližovat.

„Tati, tati!“ rozkřičely se Denisa s Nikolkou.

Obě začaly skákat a mávat rukama nad hlavou, aby upoutaly otcovu pozornost. Ten se sice věnoval spíš řízení, jak se snažil co nejvíc vyhýbat srážkám, ale když se k nim dostal blíž, přece jen si jich všiml. Ztuhl a udělal pohyb, jako kdyby chtěl z autíčka hned vyskočit. Jakmile ale ztratil nad řízením kontrolu, okamžitě do nich začala narážet ostatní autíčka.

„Jdeme pryč!“ zavelela rázně uplakaná Helena.

Popadla obě dcery za ruce a přes jejich odpor je táhla za sebou. Eva se Sabinkou se loudaly za nimi. Ani na zpáteční cestě nemělo Evino uklidňování velkou naději na úspěch a Eva šla raději zdrcené kamarádce z cesty, aby nedostala svůj díl za to, že Helenu na Matějskou pouť vytáhla. Nebýt jejich výletu, žila by Helena dál v blažené nevědomosti. Takhle

proplakala celý zbytek dne a s přibývajícimi hodinami propadala čím dál většímu zoufalství. Podvědomě totiž očekávala, že se Roman každou chvíli přižene s nějakým, třeba i za vlasy přitaženým vysvětlením, ten však evidentně zvolil metodu mrtvého brouka. Domů se vrátil jako obvykle a nevypadalo to, že by se chystal cokoli vysvětlovat. To byla pro Helenu poslední kapka.

„Hned ráno podám žádost o rozvod,“ procedila.

Roman stiskl rty.

„Rozmyslela sis to dobře?“ zeptal se. „Chceš připravit holky o tátu?“

„Jejich táta se o ně připravil sám!“ odsekla Helena. „Klidně mi je nechává na krku a sám se zatím stará o cizí dítě!“

Roman sklopil hlavu a chvíli přemýšlel, jestli snad nedozrál čas na to, jít konečně s pravdou ven. Nakonec usoudil, že pokud se nepřizná teď, nenajde k tomu odvalu asi už nikdy.

„Kde jsou holky?“ zeptal se.

„U našich.“

Když Helena viděla, jak si viditelně oddechl, loupala po něm očima. Roman už byl ale rozhodnutý a nic ho nemohlo odradit.

„Všechno je mnohem složitější, Helenko,“ řekl tiše. „Tomáš je totiž můj syn.“

Helena vytřeštila oči a bezvládně se svezla do křesla.

„Cože?“

„Bohužel je to tak,“ potvrdil Roman a pak jí s provinilým výrazem vylíčil, jak ho před několika lety na školení svedla bývalá kolegyně Irena a jaké důvody ji k tomu vedly. „Promiň, Helenko!“ řekl prosebně. „Ty jsi byla tenkrát těhotná a já se jí prostě neubráníl. Nic pro mě neznamenal, byl to jenom úlet na jednu noc, vůbec mě nenapadlo, co z toho nakonec vzejde.“

Zdrcená Helena přes slzy skoro neviděla.

„A co pro tebe znamená teď?“ vzlykla.

Roman zase sklopil hlavu.

„Máme spolu syna,“ řekl tiše. „Nemůžu ji jen tak hodit přes palubu.“

„Aha, takže hodíš přes palubu mě, když spolu máme jenom dcery?“

„Ale ne!“ bránil se Roman. „Samozřejmě že ne, snažím se starat o vás všechny stejně.“

Helena ztuhla.

„Jak stejně? Chceš říct, že se s ní pořád stýkáš?“

Roman provinile uhnul očima a mlčel.

„Takže stýkáš!“ konstatovala omráčená Helena a vstala. „Jdu pustit

počítač, a jestli to jde po internetu, podám tu žádost o rozvod hned teď.“

Roman ji chytil za ruku.

„Počkej, neblázni, nemůžeš přece jednat takhle zbrkle! Chápu, že tě to hodně zasáhlo, ale tyhle věci nejde řešit s horkou hlavou. Až trochu vychladneš, určitě se nám podaří najít řešení!“

„Já ale nechci hledat řešení!“ odsekla Helena a snažila se mu vyškubnout. „Už ti nemůžu věřit a nebudu dál žít s člověkem, co mi tolik let lhal do očí.“

Roman vstal z křesla a přes její odpor se ji snažil obejmout.

„Ale já jsem neměl jinou možnost!“ řekl zoufale. „Mám tě totiž pořád moc rád, Helenko, a nechtěl jsem tě ztratit. Jinak bych přece požádal o rozvod už dávno sám a odstěhoval se k ní, nemyslíš?“

Na tom něco pravdy bylo, to musela Helena v skrytu duše uznat. Nakonec se nechala přesvědčit, že s žádostí o rozvod zatím počká. Roman slavil první malé vítězství a plný nadšení, že mu nemanželský syn prošel tak lehce, začal hned druhý den pečlivě promýšlet další strategii. Domů se přihnál s obrovskou kyticí a drahými náušnicemi a v dalších dnech a týdnech se proměnil v nejdokonalejšího manžela na světě. Chodil domů včas, pomáhal s domácností, věnoval se oběma dcerám, o víkendech vozil celou rodinu po výletech. Dělal zkrátka všechno pro to, aby v Heleně vzbudil dojem, že rozvodem by mnohem víc ztratila, než získala. A když usoudil, že už se s existencí Ireny a Tomáška jakž takž smířila, odvážil se dál.

„Helenko, co bys tomu říkala, kdybych se u vás střídal?“ zeptal se opatrně.

„Jak střídal?“ nechápala Helena. „U koho střídal?“

„No, že bych třeba bydlel vždycky pár dní tady s vámi a pak pár dní u Ireny a Tomáška,“ vysvětloval.

Helena nevěřila svým uším. Když se vzpamatovala z nejhoršího, vstala a šla si do kuchyně pro tu největší pánvičku, kterou měla, protože usoudila, že takový návrh si zaslouží pádnější odpověď, než jsou pouhá slova. Když ji však vzala do ruky a zkusmo se s ní rozpráhla, uvědomila si, že ani po tom, co jí provedl, ho stejně nedokáže praštit tak, jak by si zasluhoval, a pánvičku zase uklidila. Z kuchyně odešla rovnou do ložnice a kategoricky se v ní zamkla. Dva dny manžela přehlížela jako krajinu, nepromluvila s ním ani slovo a v ložnici se důsledně zamykala. Po týdnů jí však nezbylo než potupně kapitulovat. Mezitím jí totiž došlo, jak moc je na rodičovské dovolené závislá na jeho penězích i pomoci, a děsila ji představa, že by se od nich odstěhoval a platil třeba jen minimální

výživné. Když jeho nestydatý návrh se skřípěním zubů nakonec odsouhlasila, byl Roman nadšením bez sebe. Sice by mu ještě víc vyhovovalo, kdyby se Helena s Irenou spřátelily a třeba na společné dovolené se seznámily i všechny děti, byl však natolik soudný, že si uvědomoval nereálnost takové představy. Utěšoval se tím, že člověk nemůže mít všechno, a hlavně byl rád, že mu konečně skončil život štvance. Už dlouhé tři roky žil v neustálém napětí a strachu z prozrazení. Dvě rodiny stíhal jen s vypětím všech sil a jen stěží si vybavoval všechny svoje výmluvy. Teď si bude moci konečně definitivně oddechnout. Svůj nápad uvedl do praxe hned příští pondělí.

„Ne abyste tady maminku zlobily,“ nabádal dcery při odchodu z domova. „Otevřel jsem novou pobočku, ale je moc daleko, takže se k vám nestihnu večer vrátit. Přijedu až za pár dní a pak vám všechno vynahradím, ale jediné tehdy, když na vás od maminky neuslyším žádnou stížnost! Rozumíme si?“

Obě dcery ho ujišťovaly, že budou hodné, a Roman s klidným srdcem odešel. Z práce pak odjel rovnou za Irenou a Tomáškem. Když se koncem týdne vrátil domů, obě dcery ho nadšeně vítaly a nemohly se ho nabažít.

„Tati, tati, co nám vezeš?“ dorážely a všely se na něj jedna přes druhou.

Helena jejich nadšení rozhodně nesdílela, a když ji v noci manžel objal, otrásla se odporem.

„To nemůžeš myslet vážně! Sotva vylezeš z Ireniny postele, hned se budeš cpát do mojí?“

„Buď klidná, s Irenou jsem teď ani jednou nespál!“ odsekl Roman.

Helena mu nevěřila ani slovo.

„Nelži!“

„Bohužel nelžu!“ ujistil ji. „Klidně ti můžu přísahat, že jsem si ani jednou nevrznul.“

Helena se na něj pochybovačně podívala.

„Vy jste se pohádali?“

„Ale ne.“

„Tak co se stalo?“

„Nestalo se nic, akorát jsem blbec a neumím počítat!“

„Počítat? Co počítat?“ nechápala Helena.

„Ty vaše cykly!“ ušklíbl se Roman. „Irena to totiž hned první den dostala.“

Helena se neubránila škodolibému smíchu.

„Dobře ti tak! To máš za to, že jsi od nás tak pospíchal.“

„Nikdy bych nevěřil, že jsi tak zlomyslná,“ řekl Roman. „Asi tě budu muset pořádně potrestat!“

Chtěl se na ni převalit, ale Helena se bránila.

„Nech mě na pokoji! Na tohle jsem tak akorát zvědavá! Nejdřív zdrhneš za jinou, a když ti to s ní nevyjde, budu ti z nouze dobrá já?“

„Ale ne, to není z nouze!“ ujišťoval ji Roman. „Přece víš, jak ohromně mě odjakživa vzrušuješ.“

„Na tyhle řeči ti neskočím,“ varovala ho Helena a odstrkovala ho.

Chvilí se spolu přetahovali, ale brzy zjistili, jak je tichý, ale o to úpornější boj oba vzrušuje. Když Roman ucítil, že Helenin odpor pomalu začíná slábnout, hned se na ni přehoupl. Chytil ji za ruce a přimáčkl jí je do polštáře nad hlavou.

„Ty prevíte, zneužíváš toho, že máš větší sílu,“ zašeptala udýchaná Helena.

Tomu se však Roman mohl jenom zasmát. Už dávno věděl, že právě něco takového s jeho ženou dokáže udělat divy. Ani on sám ale nechtěl přijít zkrátka. Uvolnil si jednu ruku, vyhrnul jí košili až ke krku a jazykem začal laskat její ňadra. Heleně to bylo příjemné, to ano, ale pořád na něj byla naštvaná a nechtěla mu dát nic zadarmo. Usilovně k sobě tiskla obě nohy, ale sílící tlak vycházející z jeho slabin ji brzy přiměl změnit názor. Jakmile Roman ucítil, že sevření povolilo, pustil její ruce, svezl se níž a stáhnul jí kalhotky. A pak udělal něco neočekávaného. Chytil ji pod pravým kolenem, nohu jí zdvihl ke stropu a s roztaženými stehny přikleknul k jejímu klínu.

„Neříkej mi, že ho tam nechceš!“ zašeptal a už do ní pronikal.

Helena místo odpovědi jen překvapeně vyhekla. Sice si nepamatovala, že by to někdy dělali takhle, ale líbilo se jí to, to nemohla popřít. Levou rukou jí Roman objímal stehno, pravou jí střídavě dráždil ňadra a klín a přitom pomalu přirážel. Chtě nechtě musela uznat, že proti dřívějšímu se dost vypracoval, ale o tom, kde všude asi sbíral zkušenosti, raději nechtěla nic vědět. S blaženým výrazem ve tváři mu hladila stehna a boky a tiše vzdychala do rytmu. Jeho nadřazenost a hloubka spojení doprovázená drážděním rukou, to byla fantastická kombinace, která ji přivedla k vrcholu nečekaně brzy.

„To tě naučila Irena?“ vydechla.

„Ne, to mám z netu,“ odpověděl Roman.

„Jenom jestli!“

Roman se k ní naklonil a políbil ji.

„Tomu věř!“ ujistil ji.

Helena si přesto tiše povzdychla.

„Romane, tohle příště nezvládnou. Když budu vědět, že ses teprve všem miloval s ní, nedovedu se přes to přenést!“

„Ale dovedeš! Donedávna ti to přece nevadilo.“

„Jak mi to mohlo vadit, když jsem o tom nevěděla?“

„Časem si určitě zvykneš, nejsi přece jediná ženská, co se dělí o manžela s milenkou.“

„To asi ne, jenže ty manželky to nevědí!“

„Ale ty milenky o manželce většinou vědí!“ argumentoval Roman.

„A taky se s tím dokážou srovnat.“

„Protože se zapírají a doufají, že on se kvůli nim jednou rozvede.“

„To ale není Irenin případ,“ odpověděl Roman. „Od začátku ví, že se s tebou rozvést nechce. Tak buď rozumná a sama mě k ní nevyháněj. Nebo by ti snad bylo milejší, kdybych se k ní odstěhoval, a vy jste zůstaly samy?“

„To ne,“ uznala Helena.

„Tak vidíš!“ triumfoval Roman.

„Stejně tě nechápu! Jestli si myslíš, že budeš trvale zvládat práci, dvě domácnosti, manželku, milenkou a tři děti, tak si troufám tvrdit, že se dost přeceňuješ.“

„Zvládám to už tři roky,“ zasmál se Roman. „Tak to snad ještě nějakou dobu vydržím.“

Helena byla přesvědčená, že dříve nebo později musí Roman nevyhnutelně kapitulovat, protože takový záprah nezvládne, bylo jí však jasné, že si musí počkat, až na to přijde sám. A do té doby se musí sama postavit na vlastní nohy. Jedině tak dokáže čelit všemu, co ji může v budoucnu potkat. Jak teď byla ráda, že dala na Evinu radu, aby si doplnila vzdělání. Díky jejímu neustálému přesvědčování, že v dnešní době pouhá maturita moc neznamená, už dokončovala první ročník dálkového bakalářského studia a jen doufala, že za nastalé situace zvládne i další dva.

Na podzim toho roku dala Nikolku do školky a vrátila se zpátky do práce. Tím okamžikem jí ale začala neskutečná honička. Často měla pocit, že státnice skládá dnes a denně. Chodit do práce, dálkově studovat a přitom zvládat péči o dvě malé děti vyžadovalo mimořádné manažerské schopnosti. Oba rodiče a mladší sestra Soňa jí naštěstí pomáhali, jak jenom mohli, a díky jejich obětavé pomoci všechno stíhala, i když často padala únavou. Ve svém úsilí však rozhodně nehodlala polevit, aby se v případě nutnosti dokázala o sebe a své dcerky postarat sama. Zatím si ale nemusela dělat starosti. Roman do rodinného rozpočtu přispíval stejně jako dřív a v rámci svých časových možností jí pomáhal i s domácností. A když si

postěžovala, jak nic nestíhá, dokonce jí koupil i starší auto. Přesto už se nemohla dočkat konce studia a těšila se, jak si získáním titulu bakalářky pozvedne pošramocené sebevědomí. Teď jí k vysněnému cíli zbýval už jenom poslední krůček, zvládnout státnice a obhajobu.

„A Roman vás celou tu dobu zvládá obě dvě?“ zeptala se Eva.
„Kupodivu jo, až se tomu divím,“ odpověděla Helena. „Byla jsem přesvědčená, že mu brzo dojde dech, ale on je úplně v pohodě a podle všeho mu to náramně vyhovuje.“

„Aby taky ne, vždyť si to uměl zařídit!“ ušklíbla se Eva. „Ostatní nevěrníci by mu mohli jenom závidět. Ale co když na něm Irena časem zapracuje a přesvědčí ho, aby s ní zůstal natrvalo? To se klidně může stát, nebyl by zdaleka první ani poslední. Myslíš, že bys to ustála?“

„Co bych mohla dělat,“ povzdychla si Helena. „Asi bych se musela utěšovat tím, že se Soňou mi to klapě skoro víc jak s ním.“

„Se Soňou?“ užasla Eva.

„No jistě! Přece jsem ti říkala, že u mě bydlí, když je Roman u Ireny.“

„To jsi sice říkala, ale jak to myslíš, že vám to spolu klapě? Vždyť jste proboha sestry!“

Helena obrátila oči v sloup.

„Ty máš v hlavě pořádek jenom to jedno,“ povzdechla si. „Já jsem to myslela jinak. Soňa končí v práci dřív než já, vždycky přivede Nikolku ze školky, udělá úkoly s Denisou, někdy nakoupí, jindy vypere nebo třeba uvaří večeři. A když si pak večer sedneme k seriálu, to je teprve paráda! Nikdo nám nic nevyčítá, nepřepíná programy, a hlavně neotravuje, že zrovna někde dávají fotbal.“

„Jo tak!“ usmála se Eva. „Celkem chápu, že se ti taková pomoc hodí, ale neříkej mi, že ti Roman nechybí v posteli!“

„Chybí,“ přiznala Helena. „Nejsem bohužel z těch, co jim to stačí jednou za měsíc. Za těch pár dní, co je vždycky pryč, jsem většinou tak nadřžená, že si pak ani nedokážu hrát na uraženou.“

„To mu ovšem náramně nahrává,“ mínila Eva. „A to vás fakt zvládne obě?“

Helena pokrčila rameny.

„Zřejmě jo! Nemám sice ani ponětí, jak často spí s Irenou, ale se mnou většinou obden.“

Eva dopáleně zakroutila hlavou. Věděla, že Roman je jen asi o tři roky mladší než Adam, a tak propastný rozdíl si nedovedla vysvětlit.

„A jak tohle řeší Soňa?“ zeptala se. „Už konečně s někým chodí?“

Helena zavrtěla hlavou.

„Kdepak, mele si pořád to svoje. Od rozchodu s Honzou se mužským vyhýbá na sto honů, a když se dozvěděla, že se oženil, prohlásila, že chlapa už nechce do smrti ani vidět.“

Eva si povzdychla.

„Ale Honzovi nemůže nic vyčítat, ten měl přece neskutečnou výdrž. S tou frajeřinkou na lyžích to tenkrát pěkně zvorál, to je fakt, ale co měl pak dělat, když mu to ani po roce nedokázala odpustit?“

„Já mu to nevyčítám,“ povzdechla si i Helena. „Podle mě udělal všechno, co bylo v jeho silách, a měl s ní svatou trpělivost. Ale když si pořád nedala říct, musel začít myslet taky na sebe. Kvůli její paličatosti přece nezůstane sám!“

Eva si znovu povzdechla. Pro svého bývalého přítele a kolegu měla ještě pořád slabost a bylo jí ho líto. Dobře věděla, jak moc Soňu miloval a jak těžce rozchod nesl.

„Nevíš něco o Šárce?“ zeptala se po chvíli na další bývalou spolužačku.

Ještě před pár lety se všechny tři každý měsíc pravidelně scházely. Když však Šárka přišla o práci a rozešel se s ní přítel, nedokázala se dál dívat na to, jak movitý Adam Evu rozmazluje a zahrnuje dárky. Tolik jí záviděla její štěstí, že Adamovi poslala anonymní dopis a fotografii, která měla dokazovat Evinu nevěru. Žárlivostí posedlý Adam tenkrát Evu zbil a znásilnil a ona od něj kvůli tomu odešla. Zapomenout na něj však nedokázala a po čase mu nakonec odpustila. Jejich usmíření bylo tak bouřlivé, že při něm Eva otěhotněla a události pak nabraly rychlý spád. Ještě před narozením Sabinky se vzali, ale Eva přesto nedokázala Šárce její zradu odpustit. Vyškrtla ji ze svého života a přestala se s ní vídat. Teď po šesti letech už ale byla mnohem smířlivější a zajímalo ji, jak se bývalé kamarádce daří. Od Heleny se toho však mnoho nedozvěděla.

„Skoro nic,“ odpověděla kamarádka. „Co se vdala, už mi zavolá jenom málokdy.“

„Kdybys s ní náhodou mluvila, pozdravuj ji,“ řekla Eva a Helena kývla na souhlas.

Domů se Eva s dětmi vrátila až navečer, ale nepřipadalo jí, že by je Adam nějak postrádal. Jejich halasný příchod ho podle všeho vyrušil z podřimování u televize.

„Ahoj tati,“ křičeli Sabinka s Martínkem a hnali se k němu.

„Vy už jste tady?“ divil se. „Tak povídejte, jak jste se měli?“

„Super, tati,“ odpověděla Sabinka a skočila mu na klín. „Podívej se, co jsem našla,“ chlubila se a strkala mu pod nos barevný kamínek.

„Já taky!“ ozval se Martínek, aby snad náhodou nezůstal za starší sestrou pozadu a drápal se za ní tatínkovi na klín.

„A nezlobili jste maminku?“ zjišťoval tatínek.

„Nezlobili, dostali jsme za odměnu zmrzlinu!“ hlásila Sabinka.

Adam je přitiskl k sobě a chvíli se s nimi mazlil.

Jsou to moje zlatíčka, říkal si, jenom kdyby pořád tolik nekřičeli. Do teď tu byl tak boží klid!

„A jak ses tu měl ty?“ zeptala se Eva, jako kdyby mu četla myšlenky. „Nehučelo ti tu z toho ticha náhodou v uších?“

„Ale ne, právě naopak,“ odpověděl Adam. „Všichni jste mi moc chyběli.“

Eva se na něj pochybovačně podívala.

„Vážně? Tak jestli ti to jejich brebentění tolik chybělo, tak na ně prosím tě dohlídni při koupání, ať po nich zas nemusím vytírat koupelnu. Já zatím udělám něco k večeři.“

Když večer obě děti usnuly, vrátili se spolu do obývacího pokoje, ale místo klidného posezení začal Adam s výčitkami:

„To jsem si je teda dneska hodně užil,“ ušklíbl se. „Jeden den jsem doma a ty si to schválně zařídíš tak, abych je viděl sotva hodinu!“

„Minule sis stěžoval, jak ti dali do těla,“ bránila se Eva. „Tak jsem chtěla, aby sis odpočinul.“

„A to ses mě nemohla aspoň zeptat, než sis to s Helenou domluvila?“

„To jsem mohla,“ připustila Eva.

„Tak vidíš, nestojím ti ani za to, aby ses se mnou poradila,“ zlobil se Adam. „Rovnou mě postavíš před hotovou věc!“

„Ale to přece není pravda,“ bránila se Eva.

„Jak to, že ne?“

„Chceš se mermomocí hádat?“ zeptala se Eva unaveně.

„Nechci se hádat, ale pěkně mi to hnulo žlučí! Je svátek, konečně si můžu užít rodinu a místo toho tady trčím sám jako kůl v plotě!“

„Nevypadalo to, že bys nás zase tak moc postrádal,“ odsekla Eva. „Byl jsi určitě rád, že od nás máš pokoj.“

„Tak to se teda pěkně pleteš, náhodou jsem na dnešek připravil prima program.“

„To nemá cenu!“ vzdychla Eva a vstala. „Jdu spát.“

„Cože? Vždyť ještě není ani devět! To mi děláš naschvál?“

„Nedělám, jsem unavená. Já jsem od rána neležela u televize jako ty.“

Tuhle jízlivou poznámku si měla raději odpustit. Nespravedlivé obvinění totiž Adama rozčílilo ještě víc. Když ráno osaměl, nevěděl, co si počít

s volným dnem, a z dlouhé chvíle si pustil počítač. Chvilí jenom brouzдал po internetu, ale pak se mu začaly honit hlavou pracovní problémy. Nakonec mu to nedalo a začal se naplno věnovat práci. Zabral se do ní tak, že nakonec u počítače strávil celý den a televizi si pustil až krátce před návratem rodiny z výletu. Najednou však vůbec neměl chuť to vysvětlovat.

„Tak si jdi. Dobrou noc!“ odsekl.

Eva se nasupeně otočila a odešla do ložnice. Z nočního stolku si vzala rozečtený román, aby se trochu uklidnila, ale nemohla se na čtení pořádně soustředit.

Co se to s námi sakra děje, běželo jí hlavou. Dřív jsme se přece k sobě takhle nechovali! Teď se každou chvíli hádáme a místo usmíření v posteli spolu kolikrát ani nemluvíme.

A tak to mělo dopadnout i ten večer. I když nad knížkou strávila skoro dvě hodiny, Adama se nedočkala.

Druhou květnovou sobotu odjeli jako každý rok na Moravu za Adamovou matkou a rodinou jeho sestry Jany. I když byl na dálnici jen slabý provoz, cesta jim připadala nekonečná. Eva se sice poctivě snažila obě děti zabavit, ty však neměly svůj den, obě byly jak z divokých vajec a neustále se spolu poštuchovaly. Když po hodině jízdy Martínek konečně usnul, všichni si oddechli.

„Myslíš, že na tom budou Jana s Karlem už trochu líp?“ zeptal se Adam Evy.

„Bojím se, že ne,“ odpověděla. „Tahle léčba trvá vždycky roky a člověk nikdy nemá jistotu, že se to nebude opakovat. A to ani nemluvíme o tom, co se stalo pak.“

„To mi vůbec neříkej,“ povzdychl si Adam.

Sotva dorazili do cíle, na první pohled bylo jasné, že Eva měla bohužel pravdu.

„Tak vás tu pěkně vítám,“ zamumlal Janin manžel Karel a šel dětem pomoci z auta.

Adamovi i Evě zatrnulo, když ho uviděli, a bezradně se na sebe podívali. Od posledního setkání švagr tak zestárnul a zešedivěl, že ho skoro nepoznali. Po jeho obvyklém vtipkování už dávno nezůstalo ani stopy, několikaleté trápení s jedinou dcerou Luckou ho připravilo o veškerou radost ze života. Ani Jana a její matka na tom nebyly o moc lépe, i v jejich tvářích byl vidět smutek a beznaděj.

„Lucka je doma?“ ptala se Eva Jany, zatímco se děti vítaly s babičkou.

„Ne, přestěhovala se ke Karlovým rodičům,“ odpověděla Jana. „Vyčetla

nám, že nás má pořád v patách a že si tu připadá jako ve vězení. Chtěla odtud mermomocí pryč a náš názor ji vůbec nezajímal.“

„Musíte vydržet,“ utěšoval ji Adam. „Časem určitě přijde k rozumu.“

„Pochybuj,“ povzdechla si Jana. „Od chvíle, kdy to všechno začalo, si s ní už vůbec nerozumíme.“

„Zase se to zlepší, uvidíš, hlavně že jste ji tenkrát našli včas,“ chlácholila ji Eva. „A jak to má s tou maturitou?“

„V pondělí jí začíná svaták, ale už ani nevěřím, že konečně odmaturuje. Maturita je hlavně nápor na nervy.“

„Naděje umírá poslední,“ utěšovala ji švagrová. „Třeba jí profesori trochu pomůžou, když vědí, co má za sebou.“

„Kéž by,“ povzdechla si Jana. „Jsme z ní všichni už úplně hotoví a připadáme si tu jak v márnici.“

Eva s Adamem si moc přáli, aby Sabinka s Martínkem přivedli tetu, strejdu a babičku aspoň na chvíli na jiné myšlenky. Malí caparti o tom sice neměli ani tušení, ale svůj úkol plnili na jedničku. Dům a rozlehlou zahradu vzali útokem a všechno živé před nimi prchalo na všechny strany.

„Teda Evo, jak ty divochy zvládáš, když jsi na ně doma sama?“ zeptala se po hodině zchvácená babička.

„Doma tolik nevyvádějí,“ odpověděla Eva. „Ale teď si potřebujou vynahradit tu dlouhou cestu sem.“

Teprve po obědě si mohli dospělí u kávy v klidu popovídat.

„Nedělá vám Renata problémy s Dominikem?“ vyptával se Adam. „Dodrжуje naši dohodu?“

„Možná se budeš divit, ale vycházíme s ní teď daleko líp než kdy předtím,“ odpověděla Jana. „A asi ti nemusím říkat, jak jsme rádi. Bez Domči by to tu bylo už úplně na zbláznění.“

„To jsem rád,“ řekl spokojeně Adam. „A jak často si ho berete?“

„Je tady každou chvíli, nejenom ty dva víkendy v měsíci, co jste si domluvili,“ odpověděla mu matka. „Renatě a tomu jejímu Pavlovi se totiž náramně zalíbily nejrůznější euro víkendy a wellness pobyty a kdovíco ještě. Jsou pořád někde po výletech a vždycky jsou rádi, že se o Domču postaráme.“

„Takže ho vidíte mnohem víc než já,“ posteskl si Adam.

„Buď rád, že má poblíž aspoň nás, když už to takhle dopadlo,“ odpověděla mu matka.

Adam si povzdechl. Ještě pořád se nedokázal úplně vyrovnat s tím, že se svým prvorozeným synem z prvního manželství ztratil už před

pěti lety pravidelný kontakt. Po neustálých sporech s bývalou manželkou sice tehdy požádal o střídavou péči, než ale došlo na vyřízení jeho žádosti, odstěhovala se Renata za svým novým partnerem Pavlem do Brna a Dominika odvezla s sebou. Při dvousetkilometrové vzdálenosti nepřipadala střídavá péče v úvahu a styk otce se synem se omezil už jenom na prázdniny. Adam se sice snažil vídat se s ním co nejvíc a využíval k tomu i svoje služební cesty, ale přesto s každou další Dominikovou návštěvou cítil, jak se pomalu odcizují. Smiřoval se s tím velmi těžce – i když se s jeho matkou rozešel ve zlém, na synovi odjakživa velmi lpěl. Když se pak dozvěděl, jaké problémy mají Jana s Karlem s dcerou Luckou, dostal nápad a své bývalé ženě zavolał:

„Poslyš, nechybějí náhodou Dominikovi tvoji rodiče? Dřív u nich byl přece dost často a teď už je asi moc nevidí, vid’?“

„To ne,“ přiznala Renata. „Je to daleko, dostaneme se k nim už jenom občas. Co to, že se o ně tak staráš?“

„Nejde mi ani tak o ně, ale napadlo mě, jestli by si ho místo nich nemohli k sobě pravidelně brát Jana s Karlem a moje máti.“

Chvilí bylo ticho, Renata evidentně vyhodnocovala jeho návrh.

„Ale proč ne,“ řekla nakonec. „Je to odsud kousek a jemu jenom prospěje, když se občas dostane ven z města.“

Jak se brzy ukázalo, byl to mimořádně dobrý nápad. Všem třem zúčastněným stranám dohoda náramně vyhovovala, jenom jemu samotnému nijak nepomohla. Ztráta syna ho tak mrzela, že se nakonec po dlouhém váhání odhodlal podstoupit martýrium Evina těhotenství ještě jednou a pořídit si ještě jedno dítě. U Evy však nejdřív pořádně narazil.

„Ty ses asi zbláznil! Sotva jsem Sabinku vypíplala z nejhoršího, ty bys mě do toho uvrtil znova?“

„Nechci, aby byla jedináček, a sama víš, že Dominik sem teď skoro vůbec nejedzí,“ snažil se ji přesvědčit.

Eva měla ještě těhotenství a porod v živé paměti a do druhého dítěte se rozhodně nehrnula. Nakonec si však uvědomila, jak moc v dětství záviděla spolužačkám, které měly sourozence, a jak sama uvítala, když přišla na svět její nevlastní sestra Klára. Přestože se spolu vídaly jen sporadicky, odjakživa si dobře rozuměly. Teď to však vypadalo, že Sabinka se s nevlastním bratrem Dominikem uvidí ještě méně, a to se ani jí moc nezamlouvalo. Navíc viděla, jak moc se Adam kvůli Dominikovi trápí. Nakonec se nechala přesvědčit a nadšený Adam se hned pustil s plnou vervou do díla. Výsledek se dostavil velmi brzy a dva a čtvrt

roku po Sabince přišel k Adamově radosti na svět malý Martínek, další pokračovatel rodu Svobodových.

„Proč s tím kafem tak pospícháš?“ zeptala se Jana, když uviděla, jak Adam opatrně srká ještě horkou kávu.

„Chci zajet pro Dominika,“ odpověděl jí.

Jana se podívala na hodinky a usmála se.

„To nebude potřeba,“ řekla.

A opravdu, uplynulo sotva pět minut a Dominik se objevil ve dveřích.

„Ahoj, tati!“

Adam na něj vyvalil oči.

„Kde ses tu vzal?“ divil se. „Právě jsem se pro tebe chystal zajet.“

„A proč? Už dávno sem trefím sám,“ zasmál se Dominik.

Eva s Adamem žasli, jak neuvěřitelně se od minulého setkání zase vytáhl.

„Teda Domčo, ty budeš jednou snad ještě větší než táta!“ konstatovala Eva.

„Ani mi nemluv, taky mi nikde nechtějí věřit, že je mi teprve čtrnáct,“ odpověděl Dominik.

Sabinka s Martínkem se hned po probuzení na velkého bratra nadšeně vrhli a po dlouhé době byl celý dům plný veselí a dětského výskání. Všichni domácí byli rádi, že je návštěva přivedla na jiné myšlenky, a když se hosté po nedělním obědě začali chystat k odjezdu, bylo jim těžko u srdce.

„To je škoda, že už musíte jet,“ litovala Adamova matka.

„Bohužel, mami, dál už zůstat nemůžeme, ráno musím do práce,“ odpověděl Adam.

„Nechte nám tu aspoň Domču!“ přimlouval se Karel. „Večer ho odvezeme.“

„Jak chcete,“ souhlasil Adam a začal se loučit. „Mějte se tu hezky a pozdravujte od nás Lucku.“

Zpáteční cesta probíhala mnohem klidněji, jednotvárná jízda obě unavené děti naštěstí brzy uspala. Adam s Evou byli jediné rádi, oba byli myšlenkami u nešťastné Lucky.

Její problémy začaly brzy po nástupu na obchodní akademii v Brně. Nejdřív se do nové školy ohromně těšila a neodradilo ji ani varování starších kamarádek, že brněnská děvčata často nad spolužačkami z venkova ohrnují nos. Sledovala pečlivě nejnovější módní trendy a díky tomu vplula mezi nové spolužačky v plné parádě. Žádné pohrdání tehdy z jejich strany necítila, ale po Vánocích nečekaně přišla studená sprcha.

„Teda Lucko, jak se můžeš pořád tak cpát?“ rýpla si do ní znechuceně spolužačka Tereza, když ji uviděla, jak se o přestávce bezstarostně láduje dvěma chleby se šunkou a sýrem. „Copak ti vůbec nezáleží na tom, jak vypadáš?“

Lucku její poznámka tak překvapila, že jí chvíli trvalo, než sousto spolkla.

„A jak podle tebe vypadám?“ zeptala se nechápavě.

„Jako bečka! Kolik vlastně vážíš?“

„Nevím přesně, asi šedesát kilo.“

„No to se teda styd! Jsi daleko menší než já, ty bys podle mě neměla vážit víc než tak padesát, a možná ještě méně.“

Lucce tehdy svačina přestala chutnat. Vstala a nedojedený zbytek vyhodila do koše. Z toho, co si právě vyslechla, se nemohla vzpamatovat. Nikdy předtím ji nenapadlo, že by snad byla tlustá. Pravda, odjakživa jí chutnalo, ale co snědla, to s kamarádkami ze vsi zase vyběhala, takže zůstávala pořád stejně štíhlá. Jenže když se večer prohlížela v zrcadle, zhrozila se. Její krásně formovaná postava byla opravdu pryč. A důvod nemusela hledat dlouho. Nástupem na střední školu se jí podstatně změnil denní režim. Ve škole teď trávila mnohem víc času než dřív, dojíždění jí zabralo další hodinu a půl a po návratu domů si navíc často sedala rovnou k učení nebo k počítači. Na pravidelné procházky po vsi, natož sportování už jí nezbyval čas a vánoční svátky spolu se Silvestrem dílo zkázy dokonaly.

Vždyť ta Tereza má pravdu, říkala si omráčeně při pohledu na svůj obraz v zrcadle. Zadek mám jako stodolu, není divu, že o mě kluci nemají zájem. Nedá se nic dělat, musím okamžitě zhubnout!

Hned druhý den se odhodlaně pustila do realizace tohoto plánu a roztočila tak kolotoč, který už nedokázala zastavit. Svačiny připravené pečlivou babičkou házela do koše už cestou do školy, aby ji o přestávce nesváděly, polévkám ve školní jídelně se vyhýbala velikým obloukem, pod palbou kritických pohledů spolužaček snědla obvykle sotva polovinu hlavního jídla. Posedlá touhou být štíhlá jako vychrtlé modelky na obálkách časopisů statečně snášela celodenní půst. Po návratu domů však mívala problém. Babička ani matka, které se střídaly ve vaření, nechtěly pochopit, proč se Lucka najednou odmítá účastnit společné večeře. A tak nastalo období nekonečných výmluv a lží. Jednou jí bylo špatně, podruhé musela právě v době večeře nutně ke kamarádce a po návratu tvrdila, že už se u ní navečeřela, potřetí se zdržela v Brně až do pozdních večerních hodin, počtvrté si vymyslela nějakou záminku

a odnesla si talíř s jídlem do svého pokoje. O víkendech se tak dlouho snažila vyhýbat společnému obědu, až časem dosáhla toho, že rodiče po ní přestali vyžadovat, aby jedla s nimi. Tehdy slavila malé vítězství a v soukromí svého pokoje se radovala, jak jí z těla mizí jeden kilogram za druhým. Najednou se vešla do kalhot, které nosila ještě jako dítě, pod svetr si mohla vzít nájemníka, ale pořád jí to nestačilo.

Jsem moc tlustá, říkala si před zrcadlem. Musím shodit ještě aspoň pět kilo. Teď už to ale půjde samo, naštěstí už vůbec nemám hlad, z jídla se mi dělá spíš zle. Jenom kdybych nebyla pořád tak unavená... To nic, hlavně že se budu konečně líbit klukům.

Období euforie skončilo těsně před koncem prvního ročníku.

„Lucko, jak to, že jsi to ještě nedostala?“ zeptala se jí znepokojeně matka.

„Bud' v klidu, mami, vždyť je to teprve pár dní,“ uklidňovala ji.

Matka však klidná nebyla, desetidenní zpoždění dceřiny menstruace jí nedalo spát. Vyděšená z představy, že Lucka otěhotněla už v prvním ročníku střední školy, dlouho neváhala a po několika dnech ji odvezla na gynekologii. Z toho, co se tam tehdy odehrálo, pak měla noční můry ještě hodně dlouho. Lucku odvezli rovnou do nemocnice a s ní zacházeli jako s nejhorší matkou na světě.

„Můžete mi vysvětlit, jak je možné, že jste si nevšimla, že vaše dcera trpí anorexií?“ pustila se do ní lékařka.

„Není už přece dítě, od rána do večera je mimo dům,“ bránila se nešťastná Jana. „Jak mám poznat, že ve škole nesnědla oběd?“

„Třeba podle toho, kolik jídla snědla doma,“ odsekla jí lékařka. „A že na ní oblečení jenom visí, toho jste si taky nevšimla? Staráte se o ni vůbec?“

Vyčetla jí toho tenkrát tolik, že Janu skoro udivilo, když ji poslali domů. Jednu chvíli si myslela, že ji na místě zatknou pro zanedbání povinné péče. Domů se vrátila úplně vyřízená a až do noci se pak s Karlem a matkou navzájem obviňovali, kdo z nich nese větší díl viny. Lucka tehdy strávila v nemocnici celé prázdniny a do druhého ročníku nastoupila až v polovině září. Všichni si hluboce oddechli, jenže netrvalo dlouho a situace se opakovala. Pravidelné pobyty v nemocnici se pak nadlouho staly běžnou součástí Lucčina života a kvůli velkému počtu zameškaných hodin musela druhý ročník opakovat. Teprve ve třetím ročníku konečně svítla naděje na zlepšení. Kromě lékařů se jí ujal i profesor, vyučující v její třídě informační a komunikační technologie.

„Taková hezká holka a takhle si ničí zdraví,“ vyčítal jí a ochotně s ní zůstával ve škole i po vyučování, aby jí vysvětlil látku, kterou zameškala.

Nastudoval si na internetu spoustu článků o anorexii a dlouhé hodiny jí trpělivě vysvětloval, že musí změnit svoje myšlení a naučit se mít svoje tělo ráda. Myslel to dobře, chtěl jí tím zvednout sebevědomí, jenže společně strávené chvíle plné čím dál důvěrnějších rozhovorů způsobily, že se mu situace vymkla z rukou. Netrvalo dlouho a jejímu mladému a už zase krásně žensky tvarovanému tělu podlehl sám.

„Lucinko, ty jsi přece tak nádherná!“ ujišťoval ji pak čím dál častěji ve vypůjčeném bytě.

Zakomplexované Luce jeho zájem pochopitelně lichotil a v jeho náruči ochotně sbírala první milostné zkušenosti. Líbilo se jí všechno, co spolu dělali, a nebylo ani divu, když místo neohrabaného vrstevníka měla za partnera o dvacet let staršího muže, který už v milostném životě ledacos zažil a vyzkoušel. Z dřívějších rozhovorů věděl, že je Lucka ještě panna, a při jejich prvním sblížení byl tak něžný a ohleduplný, že nepocítila ani trochu bolesti. Trpělivě jí pak vysvětloval, jak je i pro ni důležité, aby mu vždycky dala najevo, co se jí právě teď nejvíc líbí a sám se učil na její náznaky správně reagovat. Jejich souhra byla čím dál dokonalejší a Lucka se jenom pobaveně usmívala, když si její spolužačky stěžovaly na své nemožné anebo sobecké partnery.

Tohle se nás dvou netýká, tetelila se blahem. Radek přece vždycky ví, jak mi to udělat co nejhezčí.

Po všech stránkách dokonalý Radek však jednu vadu přece jenom měl a na tu nakonec doplatil. Nejenom že byl ženatý, ale ještě ke všemu měl pořádně žárlivou manželku. Té začalo být časem divné, že manžel zničehonic ztrácí zájem o milostné hrátky a najednou tráví tolik času mimo domov. Pustila se do pátrání a brzy zjistila, jak se věci mají. Šla si postěžovat své matce, ale ta něčemu takovému odmítala uvěřit. Její údiv nad tím, že by zeť riskoval nejenom manželství, ale i kariéru poměrem s vlastní studentkou vnuknul dceři pomstychtivý nápad. Nic nedala na matčino varování, aby si nejdřív všechno pořádně rozmyslela, a jak byla v ráži, poslala do školy stížnost. Šokovaná ředitelka ihned zahájila vyšetřování a celá nemilá záležitost okamžitě vyplula na povrch. Skandální zprávy takového druhu se obvykle šíří rychlostí blesku, což se potvrdilo i teď. Zavrženíhodný poměr ženatého profesora s vlastní studentkou brzy probíralo celé široké okolí a leckdo si k tak štavnaté zprávě ještě přidal nějakou pikantnost. Radkova manželka už sice hořce litovala toho, co rozpoutala, ale soucitné pohledy sousedů a spolupracovnic ji nakonec dohnaly k tomu, že podala žádost o rozvod. Ředitelka školy za ní nezůstala nijak pozadu a nezodpovědného a zhýralého profesora propustila.

Po skandálu takového druhu se nenašla škola, která by ho přijala, takže se stal ze dne na den nezaměstnaným.

Ani Lucie neměla na růžích ustláno. Nejdřív ji ničily nechutné výsledky, při kterých se mělo zjistit, jestli snad profesor nezneužil její závislosti na něm, načež přišla i o těch několik málo kamarádek, které si v nové třídě stihla najít. Závistivé spolužačky, které původně pohlednému vyučujícímu samy nadbíhaly, se proti ní spikly a okázale ji ignorovaly. Také profesorky se na ni dívaly skrz prsty a při každé příležitosti jí dávaly najevo, že jejich oblíbenému kolegovi zničila život. Tak soustředěný nápor její křehká psychika neunesla. Jednoho dne se vrátila domů, pevně odhodlaná se svým zpackaným životem nadobro skoncovat. Babička naštěstí zasáhla dřív, než mohlo dojít k nejhoršímu, ale několikátýdennímu pobytu na psychiatrii se přiotrávená Lucie stejně nevyhnula. Zoufalí rodiče se zatím snažili dosáhnout toho, aby mohla opakovat ještě i třetí ročník. To se jim nakonec podařilo, ale vzhledem k okolnostem musela jejich dcera pokračovat ve studiu na jiné škole.

„Nad čím dumáš?“ zeptala se Eva Adama, když si všimla, jak za volantem potrášá hlavou.

„Nad tím co ty,“ odpověděl. „Štve mě, že si Lucka hned na začátku takhle zkomplikovala život. Je jí jednadvacet, a teprve se chystá k maturitě!“

„Snad se z toho všeho aspoň poučila,“ odpověděla Eva.

„Tomu bych taky rád věřil. Hlavně doufám, že se ten její profesor odstěhoval někam hodně daleko, aby jí už nepřišel do cesty.“

„A proč?“ divila se Eva.

„Ten přece všechno zavínil, jenom kvůli němu spolykala ty prášky!“

„To se teda pěkně pleteš,“ odporovala mu Eva. „Všechno začalo tou anorexií a za tu on přece nemůže. Naopak jí pomáhal, aby se z ní dostala.“

„Z anorexie ji vyléčil a pak ji dohnal k sebevraždě. Tomu říkáš pomoc?“ rozčiloval se Adam.

Eva se ohlédla dozadu, aby zkontrolovala, jestli se neprobudily děti.

„Ale k tomu ji přece nedohnal on, ale ti ostatní!“

„To je jedno, on na tom stejně nese vinu!“ trval na svém Adam. „Měl mít rozum a včas si uvědomit, do čeho se pouští.“

„Co ty víš, třeba se do ní zamiloval,“ nadhodila Eva.

„Zamiloval!“ pohoršoval se Adam. „Milovat měl především svoji ženu a neměl plést hlavu o polovinu mladší holce.“

„Z tebe se ale stal moralista!“ podivila se Eva. „Zapomněl jsi snad na svoji minulost, že jsi takhle radikálně změnil názor?“

„Na svoji minulost jsem samozřejmě nezapomněl, ale vidím to teď jinak, když mám sám dceru,“ odpověděl Adam. „Když si představím, že by jednou to naše dospívající nevinátka dostal do rukou jednou tak starý proutník, tak...“

„Tati, co je to proutník?“ vložila se nečekaně do rozhovoru Sabinka.

Adam se tak lekl, že málem narazil do auta před nimi.

„Ty už nespíš, Sabinko?“ zeptal se zcela zbytečně a vyděšeně se podíval na polekanou Evu.

„Tatínek neříkal proutník, ale proutek,“ plácla Eva první věc, která ji napadla.

Sabinka však byla přesvědčená, že slyšela dobře, a rodičům pak dalo velkou práci, než ji společným úsilím tak dokonale popletli, že se konečně přestala vyptávat. Ze svého místa naštěstí nemohla vidět, jak na sebe rodiče vyčítavě koulejí očima.

„Příště si takovou debatu necháme na doma,“ zašeptal Adam.

„To máš pravdu,“ souhlasila Eva a podívala se na hodinky. „Ještě nejsou čtyři,“ konstatovala spokojeně. „Zajeď rovnou k mojí máti, ať jí taky popřejeme.“

„To si zase něco vyslechneme,“ rozesmál se Adam při vzpomínce na prohršky svého tchána. „Copak asi František spáchal tentokrát?“

„Radši nic nepřivólávej!“ povzdychla si Eva. „Docela stačí, co vymyslel doted.“

„Já bych ho nepodceňoval, jeho vynalézavost zřejmě nezná mezí,“ smál se Adam.

Nářky a stížnosti Eviny matky Jiřiny na jejího druhého manžela Františka poslouchali už řadu měsíců. Jejich několikaleté harmonické soužití, které před čtyřmi lety dokonce stvrdili svatbou, vzalo totiž zavržením Františkova odchodu do důchodu. Jako většina aktivních a činorodých lidí svou novou životní etapu psychicky nezvládnul. Odjakživa byl velmi pracovitý, nedokázal chvíli nečinně sedět a jako zručný domácí kutil neustále něco opravoval a vylepšoval. Dokud chodil do práce, ještě to šlo, každou chvíli se na něj obrátila některá z kolegyně s nějakou drobnou opravou a díky tomu měl pořád co dělat. Jakmile však zůstal doma, bylo zle. Ráno se budil brzy, a sotva otevřel oči, vždycky zoufale přemítal, co si počne s dalším nekonečně dlouhým dnem. Vařit neuměl, chodit na nákupy nemělo smysl, když manželka pracuje v supermarketu, televize ho nebavila a krmit ptáčky v parku už vůbec ne. Celý život marně snil

o malé dílničce, kde by si nerušeně kutil, ale tenhle sen se mu nikdy nesplnil. Ze zoufalství se nakonec rozhodl, že volný čas využije ke zvelebování domácnosti, a moc se těšil, jakou tím udělá manželce radost. Poprvé se rozhodl, že ji překvapí vymalováním kuchyně. Počkal, až za ní ráno zaklapnou dveře, a odhodlaně se pustil do práce. Bohužel si na to vybral právě den, kdy Jiřina spěchala domů s plnou taškou masa nakoupeného ve slevě, aby z něj navařila jídlo na několik dalších dní. Když našla ve vystěhované kuchyni manžela na štaflích, pokoušely se o ni mráčky.

„Proboha, co to tady vyvádíš?“ vyjela na něj.

„Maluju kuchyň,“ odpověděl František, zaskočený tím, že se ho ptá na něco tak zřejmého.

„A to nemůžeš říct dopředu?“

„Chtěl jsem tě překvapit,“ hájil se.

Očekávané pochvaly se sice nedočkal, ale ani takový do nebe volající nevděk ho od dalších akcí neodradil. Smířil se s tím, že Jiřinka podobná překvapení neocení, a neomylně si na zvelebování čehokoliv vybíral tu nejméně vhodnou chvíli. Pračku rozebral právě v den, kdy po několika deštivých dnech vysvitlo sluníčko, a manželka se chystala na velké prádlo, zapojení antény vylepšoval právě tehdy, když spěchala na svůj oblíbený seriál, na opravu vrzajícího gauče si vybral den, kdy měla naplánovaný velký úklid. Zatímco sám byl nadšený, že se konečně nenudí, pro jeho ženu se staly návraty z práce hotovou noční můrou. Dveře bytu otevírala pokaždé se strachem a s velkou dávkou opatrnosti. Nikdy si totiž nemohla být jistá, jestli za nimi nenajde Frantu na štaflích nebo otevřenou plechovku s barvou.

„Tak ti nevím,“ lamentovala každou chvíli do telefonu Evě. „Mám se s ním rozvést, nebo ho radši rovnou zabít?“

„Zachovej klid, mami!“ chlácholila ji pokaždé Eva. „Měla bys pro něj mít trochu pochopení, přece bys nechtěla, aby seděl od rána do večera u televize!“

„Někdy bych byla radši, aspoň bych měla uklizeno!“ povzdychla si matka. „Kdybys viděla ten binec, co tu pořád máme! Všude se válí nářadí, kousky prkýnek, vrtáky, kladívka, šroubováky a já nevím co ještě. Chválabohu, že mám do důchodu ještě čtyři roky, kdybych byla doma i já, vyletím z něj z kůže už po třech dnech.“

Na Den matek měla Jiřina naštěstí volno a Františkovi od rána nedovolila na cokoliv sáhnout. Rodinu své dcery přivítala v naleštěném bytě dortem s nádherně vyvedeným krtečkem a dmula se pýchou, když viděla, jak jsou z něj obě vnoučata u vytržení.

Domů se vrátili až pozdě večer, vykoukali děti a dali je spát. Brzy je ale následovali, po hektickém víkendu toho měli oba dost.

„Necháme to na ráno, ano?“ zamumlal Adam už v polospánku.

„To chci vidět!“ zabrblala Eva potichu, ale to už Adam neslyšel.

Žádná ranní rychlovka se druhý den samozřejmě nekonala, ale to Evu nepřekvapilo, každodenním rituálem nebyla už dávno. Po snídani Adam odjel do práce a ona s dětmi osaměla. Děti teprve dojídaly snídani a ve dveřích už se objevila Andrea, pomocnice v domácnosti, která před rokem nahradila čerstvou důchodkyni paní Horáčkovou.

„To tam tolik leje?“ podivila se Eva, když uviděla, jak je zmoklá.

„Jako z konve,“ potvrdila jí Andrea, zatímco si svlékala mokrý svetr. „Dneska jsem chtěla umýt okna v patře, ale říkám si, jestli to má vůbec smysl. Nebylo by lepší počkat, až se zlepší počasí?“

„Určitě,“ přitakala Eva. „Teď by to byla zbytečná práce.“

Andrea spokojeně kývla a zamířila se svými mokkými svršky do sušárny. Eva se za ní zamyšleně dívala.

Hotová miss mokré tričko, pomyslela si podrážděně. Naštěstí už je Adam pryč, jinak by z ní určitě nespustil oči. Věčná škoda, že paní Horáčková skončila, dokud tu pracovala ona, byla jsem mnohem klidnější. Ta agentura, kde jsem si Andreu vybrala, mi byla hned podezřelá. Je jí sotva pětadvacet a byla tam nejstarší. Možná že si leckterá její kolegyně kromě úklidu domácnosti vylepšuje rozpočet úplně jinou službou, ale toho se Andrea nedočká. Schválně jsem jí určila takovou pracovní dobu, aby se s Adamem potkávali jenom výjimečně.

Za ta léta už byla dávno zvyklá, že většinu domácích prací ve vile vykonává pomocnice v domácnosti, ale teprve s příchodem Andrey jí najednou začaly vadit věci, které jí dříve vůbec nepřišly na mysl. Nelíbilo se jí, že se Andrea dotýká Adamova spodního prádla, a byla celá nesvá, kdykoliv jim pomocnice převlékala postel. To, co jí u paní Horáčkové připadalo naprosto samozřejmé, se jí najednou jevilo jako nepřípustný zásah do soukromí. Vždyť Andrea za ten rok musela o jejím manželovi zjistit spoustu věcí! Ví, jaký parfém používá, jaké prádlo nosí, co rád jí, a kdoví jestli neodhalila i leckaké tajemství jeho nočního stolku. Ze žárlivých myšlenek ji najednou vyrušilo zazvonění telefonu.

„Tak ti musím sdělit důležitou zprávu, Evo,“ začala Helena vážným tónem.

„Co se stalo?“ polekala se Eva.

„Kdykoliv se mnou budeš ode dneška mluvit, tak mě laskavě oslovuj titulem, co mi po právu náleží!“

Eva se ulehčeně rozesmála.

„Tak už máš hotovo?“

„Jo! Jo! Konečně!“ zajásala Helena. „Myslela jsem, že se toho momentu nikdy nedočkám, ale zvládla jsem to! Konečně jsem bakalářka!“

„Tak to ti moc gratuluju! A jak to oslavíš?“

„Zalezu do postele a tři dny v kuse budu spát.“

„To chápu,“ smála se Eva. „Tak až se pak probudíš, ozvi se.“

„Jo, pošlu ti pozvánku na promoci, aby sis mohla přijít zavzpomínat.“

„Fajn, už se moc těším.“

Eva odložila telefon a uznale pokývala hlavou. Připadalo jí skoro neuvěřitelné, co všechno Helena navzdory svým problémům v manželství za poslední tři roky zvládla.

Klobouk dolů, říkala si. To co ona by dokázal jenom málokdo.

Bývalý Evin přítel a také kolega Honza se večer chystal se svou ženou Gábinou ke spánku.

„Gábinko, proč sis na sebe brala tu košilku?“ přitulil se k ní. „To jsi nemusela, přece víš, že ti ji stejně hned sundám.“

„Dneska ne, Honzo!“ odpověděla Gábina a odstrkovala jeho ruce. „Jsem hrozně unavená.“

„Ale miláčku, únavu musíš překonat, teď jsou ty nejvhodnější dny!“

„Ty budou i za měsíc!“ odsekla.

„Snad nechceš čekat tak dlouho!“ zhrozil se Honza a začal ji něžně hladit. „Já už se nemůžu dočkat, až ti budu moct říkat maminko!“

„Já na to zase tak moc nepospíchám,“ řekla Gábina podrážděně. „Pořád jsem totiž nepochopila, co tě to tak zničehonic popadlo! Podle mě máme na dítě spoustu času!“

Honza si tiše povzdychl, ale nechtěl se vzdát naděje, že manželku přece jenom přesvědčí. V skrytu duše uznával, že po roce manželství důvod ke spěchu opravdu nemají, od jisté doby byl však myšlenkou stát se otcem přímo posedlý. Tuhle nečekanou touhu v něm probudilo jedno jediné náhodné setkání se Soňou, jeho bývalou velkou láskou.

Byl tenkrát se třídou na výstavě fotografií a nemohl uvěřit svým očím, když před sebou najednou uviděl Heleninu sestru Soňu, doprovázenou dvěma malými děvčátky.

„Kde se tady bereš, Soňo?“ přihnál se k ní překvapeně.

„Ahoj, Honzo!“ pozdravila ho udiveně. „Helena je ještě v práci a poprosila mě, abych sem vzala holky.“

Honza si teprve teď uvědomil, kdo vlastně děvčátka jsou. Obě je z dřívějšíka dobře znal, jenom si neuvědomil, že za tu dobu, co je neviděl, hodně povyrostly.

„Ty jsi Denisa, vid’?“ obrátil se na starší z nich. „Pamatuješ se na mě ještě?“

Denisa se na něj nedůvěřivě podívala a pak mlčky zavrtěla hlavou.

„Já jsem strejda Honza! Je to už moc dlouho, co jsme se viděli naposledy, ale možná si vzpomeneš, co jsme spolu kdysi vyváděli na houpačkách a jak se na nás teta Soňa vždycky zlobila.“

Denisa si ho chvíli prohlížela a vypadalo to, že se jí něco vybavuje.

„Ty jsi mě odnášel do nemocnice, když jsem tenkrát spadla z kola?“ zeptala se.

„Správně!“ potvrdil jí Honza, „Tak vidíš, že si na mě pamatuješ. Zato tvoje sestřička Nikolka mě nezná, ta byla tenkrát teprve v kočárku,“ dodal a pohládl po hlavě menší z dívek.

„A proč jsi za námi tak dlouho nepřišel?“ zajímala se Denisa.

Honza se rychle podíval na Soňu.

„Teta si to nepřála,“ odpověděl.

„A proč jsi to nechtěla, teto?“ divila se Denisa.

Soninu odpověď však už Honza neslyšel, jeho žáci ponechaní bez dozoru totiž tropili takový hluk, že se k nim musel honem vrátit, aby zjednal pořádek. Kvapně se rozloučil a pak už jen zpovzdálí všechny tři nenápadně pozoroval.

Co bych za to dal, kdyby to byla moje rodina, říkal si toužebně, když viděl, jak Soňa oběma děvčátkům cosi trpělivě vypráví. A málem to tenkrát vyšlo! Chtěl jsem dát na Evinu radu a pořídit si se Soňou dítě, aby nám rodiče konečně dovolili bydlet spolu i bez svatby, jenže už jsem to nestihnul. Kdybych se byl tak pitomě nepředváděl na těch horách, mohlo se naše dítě už pomalu chystat do školy.

Na osudný výlet nerad vzpomínal dodnes. Chtěl přítelkyni předvést, jak skvělý je lyžař, a rozjel se po sjezdovce pěkně ostře. Jenže nepočítal s tím, že se mu do cesty připlete lyžařský začátečník. Ve velké rychlosti se mu nedokázal úplně vyhnout a pořádně se vysekal. Jeho kotrmelce Soně bolestně připomněly pád jejího snoubence Patrika, který se zabíjel na schodech v den jejich svatby. Znovu se zhroutila a stejně jako po Patrikově smrti skončila v péči psychiatrů. O Honzovi už nechtěla ani slyšet a ničím se nenechala obměkčit. Tomu po ní zůstala pořádná rána

v srdci, ale pokud nechtěl zůstat sám, nezbylo mu, než si hledat novou partnerku. Když po několika letech poznal atraktivní a usměvavou Gábinu, ani moc neváhal a brzy se s ní oženil. Hned po svatbě na děti opravdu nijak nepomýšlel, názor změnil právě po setkání se Soňou a jejími malými neteremi. K dětem měl hezký vztah odjakživa, i proto šel kdysi na pedagogickou fakultu a pár let po třicítce už nakonec neměl načekat. Brzy však zjistil, že věc nebude tak jednoduchá, jak si představoval. Jeho ženě Gábině bylo teprve pětadvacet, nedávno získala vytoužené místo pomocné redaktorky v soukromé televizi a v dohledné době s dítětem rozhodně nepočítala.

„Ty ses normálně zbláznil!“ vyjela na něj. „Tři roky jsem o to místo usilovala, a když jsem ho konečně získala, mám se zahrabat na několik let doma? Na to zapomeň!“

„Ale Gábinko, mateřství přece neznamená konec světa, až by se dítě trochu vypiplalo, zase by ses ke svojí práci vrátila.“

„Jenže já nechci skončit jako pomocná redaktorka, já se chci dostat dál! Ale pokud nezůstanu ve středu dění a nebudu číhat na příležitost, nikdy se mi to nepodaří! A ta příležitost musí přijít do třiceti, jinak budu mít definitivně smůlu. Copak nevíš, jak obrovská je v mojí branži konkurence?“

Tehdy to vzdal, ale při nejbližší příležitosti se ke svému snu vrátil a neúnavně to zkoušel znovu a znovu. Když Gábina usoudila, že ho to jen tak brzy nepřejde, vytáhla pádný argument.

„Můžeš mi říct, kdo nás bude živit, když já zůstanu doma?“

„Samozřejmě já.“

„Ty?“ ušklíbla se pohrdavě. „Ty si myslíš, že z platu učitele uživiš tři lidi?“

„Já vím, že můj plat není nic moc, ale s mateřskou by se to určitě zvládnout dalo.“

„O tom teda dost pochybuju a rovnou ti říkám, že nejsem stavěná na to, abych ustavičně řešila, jestli si můžu dovolit koupit, co se mi líbí, anebo jestli si na to musím nechat zajít chuť.“

Ani tehdy se nedobrali k oboustranně uspokojivému výsledku, ale Honza ve svém úsilí nepolevoval. Gábině nakonec nezbylo, než použít mnohem těžší kalibr.

„Mám pro tebe návrh,“ řekla. „Dej ve škole výpověď a najdi si lukrativnější místo. Když budu mít jistotu, že se o nás dokážeš postarat, můžeme o dítěti uvažovat.“

Byla na sebe pyšná, jak hezky to vymyslela. Dobře věděla, jak moc

Honzu práce učitele baví a předpokládala, že její podmínka pro něj bude nepřijatelná. Honzu její požadavek v první chvíli opravdu omráčil, ale pak došel k názoru, že by nebylo spravedlivé, aby kvůli dítěti obětovala kariéru jenom ona, a nakonec s těžkým srdcem souhlasil. Gábinu to sice v první chvíli zaskočilo, ale moc dlouho neváhala. Ze strachu, že by si to mohl zase rozmyslet, hned zatepla kontaktovala své početné známé a brzy se jí podařilo zařídit mu teplé místo na ministerstvu školství. Honza podal k poslednímu červnu ve škole výpověď a už při jejím předávání ředitelce mu bylo nevolno z představy, že ho od prvního července bude místo vytoužených prázdnin čekat kancelář na ministerstvu. Aby zahnal neveselé myšlenky, soustředil veškerou svoji pozornost na splnění svého snu a rozhodně nechtěl na další plodné dny čekat celý dlouhý měsíc.

„Přece se nemusíme milovat jenom kvůli dítěti,“ zašeptal Gábině do ucha.

Znovu se k ní přitulil, pak se nad ni naklonil a hezky kousek po kousku líbal celý její obličej. Hladil ji ve vlasech a na krku a snažil se ignorovat její zamračený výraz.

„Gábinko, miláčku,“ zašeptal. „Moc tě miluju.“

Gábina sice natáhla ruce a objala ho, ale za vřelé objetí to ani při nejlepší vůli považovat nemohl.

„Máš mě taky ráda?“ zeptal se, když nic neříkala.

„To víš, že mám,“ odpověděla.

„Tak proč se na mě tak mračíš?“

„Protože mě nenecháš spát!“

Honza si tiše povzdechl, ale odradit se přesto nenechal. Něžně se mazlil s jejími nadry, dráždil její čerstvě vyholený klín, ale dostat ji alespoň trochu do varu se mu pořád nedařilo.

„Nechtěla bys dneska zezadu?“ zašeptal, když už nevěděl kudy kam.

„Ale jo!“ odpověděla. „Aspoň to nebude tak dlouho trvat a budu to mít dřív za sebou.“

Honza zlostně zaťal zuby, tohle byla hodně studená sprcha.

„Tak se otoč!“ řekl dopáleně.

Gábina se neochotně otočila a nastavila mu svůj hezky tvarovaný zadeček. Jenže Honzovi to momentálně nebylo nic platné, její neochota a zraňující slova totiž poznamenaly jeho erekci. Musel ještě chvíli pokračovat v laskání, než se mu úd znovu plně ztopořil.

„Au!“ zaúpěla Gábina, když do ní pak vnikl.

„Byla jsi pro, tak si teď nestěžuj!“ odsekl a začal přirážet.

Sice si prosadil svoje, ale žádné zvláštní potěšení mu to nepřineslo.

Mít tak v posteli místo Gábiny živočišnou Soňu, to by bylo něco, říkal si. Neměl jsem se tenkrát se svatbou tak unáhlovat, kdybych hledal dál, udělal bych líp.

Uvědomoval si, jak velkou měrou se na jeho spěchu podílelo rozčarování z toho, že se mu nepodařilo najít za Soňu rovnocennou náhradu. Gábina se mu nejdřív zdála přece jenom o něco temperamentnější než ostatní dívky, ale od té doby, co začal mluvit o dítěti, ztratila o milostné dovádění zájem skoro ze dne na den. I dneska patrně celý akt spíš protrpěla, a jakmile skončil, hned popolezla dopředu a pospíchala z postele pryč.

„Nebylo by lepší, kdybys zůstala chvíli ležet?“ zeptal se jí. „Někdy taky pomáhá dát si nohy nahoru.“

„Ty tomu tak rozumíš!“ odsekla a zmizela ve dveřích.

Nezvykle dlouho seděla na toaletě, pak se důkladně osprchovala, ale ani tak nechtěla nic nechat náhodě. Potichu se vplížila do obývacího pokoje, zalovila na dně kabelky a vytáhla malé plátíčko. Vymáčkla z něj antikoncepční pilulku a rychle ji spolkla.

„**A**dame, představ si, konečně to máme za sebou! Lucka odmaturovala!“ jákala do telefonu Jana.

„Tak to je super! To vám asi spadnul kámen ze srdce, vid’?“

„To si piš!“

„A která z vás má větší radost, ty, anebo ona?“

„Obě a vlastně všichni čtyři, večer to jdeme společně oslavit.“

„Tak si to hezky užijte a Luce vyříd', že jí oba moc gratulujeme.“

„Díky a ty od nás pozdravuj rodinku,“ loučila se nadšená Jana.

Sestřina dobrá zpráva Adama viditelně potěšila a Eva usoudila, že by byl hřích jeho dobré nálady nevyužít.

„Adame, miláčku,“ přitulila se k němu v noci. „Nezdá se ti, že mě v poslední době nějak zanedbáváš?“

„Myslíš?“ zeptal se Adam.

Jeho tón ji nemile překvapil, ale přesto se rozhodla vytrvat.

„To si teda myslím,“ řekla a začala ho hladit na prsou. „Už ani nevím, kdy jsme se spolu naposled pořádně pomilovali. Copak ti to nechybí?“

„Chybí, ale...“

Eva mu rychle přikryla pusou rukou.

„Nechci slyšet ale,“ řekla.

Přisunula se k němu ještě blíží, zajela mu rukou do rozkroku a začala ho pomalu dráždit. Adam sice zavzdychal, ale připadalo jí, že spíš

zoufalstvím než slastí. Na chvíli se zarazila, ale pak si řekla, že vyptáváním by věci moc neprospěla a raději přidala na intenzitě. K jejímu údivu se však ani potom nic moc nezměnilo, odhrnula tedy pokrývku a pustila se do práce ústy. Tahle terapie nezklamala ještě nikdy, ale dneska ne a ne zabrat. Eva se odtáhla a udiveně se na Adama podívala.

„Co je to s tebou?“ divila se.

„Promiň, mám moc starostí v práci,“ odpověděl, ale do očí se jí nepodíval.

„Určitě?“ zeptala se nedůvěřivě. „Není za tím spíš nějaká jiná?“

„Není!“ odsekl a podrážděně ji odstrčil. „Nech to radši na jindy!“

To se Evy pořádně dotklo. Ještě nikdy se nestalo, aby ji takhle příkře odmítnul.

„Jak chceš, doprošovat se tě nebudu!“ odsekla.

Odtáhla se od něj, demonstrativně se k němu otočila zády a odsunula se až na samý okraj postele. Adam se najednou cítil trapně. Nejenom že selhal jako muž, ale ještě navíc Evu zbytečně urazil. Až příliš pozdě si uvědomil, že na jeho rozpoložení nenese ani tu nejmenší vinu.

„Promiň, Evo!“ ozval se. „Je toho na mě poslední dobou nějak moc.“

„Dobrou noc!“ odsekla.

Adam si povzdechl, naklonil se k ní a políbil ji na tvář.

„Dobrou noc, miláčku,“ zašeptal jí do ouška. „A pro tvůj klid tě můžu ujistit, že pořád miluju jenom tebe.“

Jeho formulace Evu moc nepotěšila. Byla by mnohem radši, kdyby ji ujišťoval, že nemá žádnou jinou.

II.

ČERVEN

První červnový den musela Helena s Denisou po ránu k zubaři a do práce dorazila až na desátou. Celou cestu přemýšlela, na co se v práci vrhne ze všeho nejdřív, aby dohnala zpoždění, a netušila, že ji tam kromě spousty práce čeká i pořádné překvapení.

„Škoda, že jsi tu nebyla hned ráno,“ přivítala ji kolegyně Eliška. „Už nastoupil ten nováček a vzbudil docela rozruch, nevypadá totiž vůbec špatně.“

„Vážně? Jestli se líbil i tobě, tak to už je co říct,“ soudila Helena. „Ty jsi na chlapy hodně náročná.“

„Uvidíš sama, možná budeš litovat, že jsi vdaná,“ zahihňala se Eliška. „Pojď, představím ti ho.“

Vstala a vedla Helenu otevřeným prostorem o několik stolů dál. Všechny pracovní stoly byly opatřeny vysokou zástěnou, aby se zaměstnanci pojišťovací společnosti při práci navzájem nerušili, a Helena proto do poslední chvíle netušila, jak překvapivé setkání ji tam čeká. Za stolem totiž objevila Lukáše, svého někdejšího spolužáka z gymnázia, s kterým před několika lety prožila krátký, zato hodně vášnivý románěk. I na něm bylo znát pořádné překvapení, ale než mohl on nebo Eliška cokoli říct, Helena už ze sebe chrlila:

„Dobrý den! Já jsem Helena Kučerová, vítám vás mezi námi.“

Podala mu ruku a významně mu ji stiskla. Lukáš překvapeně zamrkal, sice nechápal, proč se k němu nehlásí, ale bylo mu jasné, že nějaký důvod k tomu nejspíš mít bude.

„Děkuju, já jsem Lukáš Veselý,“ představil se a potřásl jí rukou. „Určitě se nám bude dobře spolupracovat, jste tu všichni moc milí,“ dodal a usmál se na ni.

Helena se s Eliškou v závěsu pomalu vracela ke svému stolu.

„Nějak jsi mu padla do oka,“ konstatovala Eliška. „Koukal na tebe jak na zjevení.“

Však já na něj taky, pomyslela si Helena

„To se ti něco zdálo!“ odporovala kolegyni. „Určitě šlo z jeho strany jenom o zdvořilost, chce se asi dobře uvést.“

„Podle mě to jenom tím nebylo! Škoda, že se tak neusmíval na mě, docela se mi líbí.“

„Nedělej si moc naděje,“ mírnila ji Helena. „Vypadá tak na pětatřicet, určitě už ho některá ulovila.“

„Odhadla jsi ho přesně, jsi dobrá,“ pochválila ji Eliška. „Je mu pětatřicet, ale ta co ho ulovila, ho zase ztratila, nedávno se rozvedli.“

Helena nevycházela z úžasu.

„Proboha, jak to můžeš vědět?“ divila se. „Není tu ani půl dne!“

„Vytáhla jsem to z Lídy z personálního, přece víš, že se kamarádíme.“

Helenu informace o Lukášově rozvodu nejdřív sice překvapila, ale pak si řekla, že se asi není čemu divit. Jestli své ženě zahýbal pravidelně, je dost dobře možné, že jí došla trpělivost a skončila to s ním.

Před polednem si šla uvařit do kuchyňky kávu. Než se dala voda do varu, objevil se ve dveřích Lukáš. Nikdo jiný momentálně v kuchyňce nebyl.

„Co to mělo znamenat, Helčo?“ ptal se hned. „Proč ses tvářila, že se neznáme?“

„Nevíš, jak to tu chodí. Navenek se na sebe všichni usmívají, ale ve skutečnosti tu panuje rivalita až hrůza. A když se rozneslo, že je šéfka těhotná, zhoršilo se to ještě víc. Spousta lidí má totiž zálsusk na její místo a jsou ochotní jít i přes mrtvoly.“

„Ach jo,“ povzdychl si Lukáš. „To jsem si teda zrovna moc nepolepšil.“

„A kde ses tu vůbec vzal?“ zeptala se Helena.

„To je na delší povídání,“ odpověděl Lukáš. „Nezašla bys se mnou po práci na kafe?“

„Dneska ne,“ odmítla Helena, ale když uviděla, jak zklamaně se tvářil, rychle dodala: „Ale po neděli by to možná šlo.“

„Fajn!“ zaradoval se Lukáš. „Tak se pak domluvíme.“

Voda v konvici začala vřít, ale než si Helena zalila kávu, vešly do kuchyňky další kolegyně. Popadla tedy svůj šálek a raději pospíchala od Lukáše pryč.

V sobotu dopoledne si Eva došla ke kadeřnici a po obědě odvezla obě děti k matce, aby měli s Adamem dostatek času a klidu vypravit se na firemní večírek, který Adam se svým společníkem Markem tradičně před prázdninami pořádal pro své zaměstnance.

„To je nádhera, když jsme tu takhle sami, vid’?“ konstatoval Adam po jejím návratu.

„To je,“ odpověděla Eva. „Taky na tu chvíli čekám už dva dny.“

Potřebuju s tebou totiž něco projednat a nechci, aby u toho byly děti.“

„A proč ne?“ podivil se Adam.

„Nemusejí poslouchat, jak se spolu hádáme.“

„Ale!“ ušklíbl se Adam. „Tak ty víš už dopředu, že se přitom pohádáme? V tom případě bude lepší, když s tím nebudeš ani začínat.“

„Asi by to lepší bylo,“ uznala Eva, „ale bohužel s tím začít musím. Mám totiž čas na rozmyšlenou jenom do pondělí.“

Adam na ni zůstal překvapeně koukat.

„Co tak zásadního si máš proboha rozmyslet?“

Jeho pohrdavý tón Evu dopálil.

„Ředitelka mi volala, jestli se nechci vrátit do práce,“ odpověděla se sebezapřením. „Shání totiž náhradu za jednu učitelku, co odejde v říjnu na mateřskou, a vzpomněla si přitom na mě.“

Adam se zamračil.

„A proč sis brala čas na rozmyšlenou? Měla jsi ji odmítnout rovnou!“

„Proč bych ji odmítala, když se tam chci vrátit? Potřebuju jenom, abys mi v tom přestal bránit!“

Adam se na ni vyčítavě podíval.

„Ty děláš, jako kdybych tě tu snad držel násilím!“

„A ne snad?“ odsekla Eva. „Sabinka začne od září chodit do školky, tak nevidím důvod, proč bych se já nemohla vrátit do školy.“

„Jak to, že nevidíš důvod? A co Martínek? Na toho nemyslíš?“

„Ale myslím, ten přece může taky chodit do školky.“

„Ty bys měla to srdce dát ho do školky ve třech letech?“ zhrzil se Adam.

„Chodí tam i menší děti, ale jestli se ti to nezdá, můžeme pro něj sehnat chůvu.“

Adam potřásl hlavou.

„A můžeš mi vysvětlit, jakou to má logiku? Zatímco ty budeš ve škole učit cizí děti, našeho syna bude vychovávat cizí ženská. Přece jsme se shodli na tom, že když ty jsi profesionálka, naše děti nikdy žádnou chůvu mít nebudou! Nemluvě o tom, že by nás možná stála víc peněz, než ty by sis vůbec vydělala.“

„Vždycky jsi říkal, že peníze u nás nejsou problém,“ odsekla Eva.

„To taky za chvíli nemusí platit, ale o to teď nejde. Mnohem důležitější je přece to, že ani sebelepší chůva nenahradí dítěti vlastní mámu! Pokud se dobře pamatuju, domluvili jsme se, že zůstaneš doma, dokud nepůjde Martínek do předškolní třídy.“

„My že jsme se na tom domluvili?“ ušklíbla se Eva. „Já bych spíš řekla,

že jsi mi to nařídil. Uvědomuješ si vůbec, že jsou to ještě dva roky? A až naše ředitelka příští rok odejde do důchodu, neštekne tam po mně ani pes! Skoro na všech školách se teď propouští, možná pak po tolika letech v domácnosti ani seženu místo.“

Adam si povzdechl.

„Nechceš tuhle debatu odložit?“ zeptal se. „Jestli se budeme takhle dohadovat, ani si ten večírek neužijeme.“

„Tušila jsem, že to tak dopadne,“ povzdechla si i Eva. „Dobře, teď toho necháme, ale přes víkend to musíme dořešit, ředitelka po mně chce v pondělí ráno jasnou odpověď.“

Na Adamovi sice viděla, že by jí odpověď mohla dát už teď, ale ještě pořád se nevzdávala naděje, že ho třeba nějak přesvědčí. Přes nepřímou hádku si na přípravě dala záležet a výsledek tomu jako vždycky odpovídal: se slavnostním účesem a v drahých šatech vypadala naprosto úchvatně. Když ji uviděl Adam, rozpačitě sevřel rty.

„Nemáš na sebe něco míň luxusního?“ zeptal se.

Eva se na něj zamračila. Nejenom že ji drží doma, teď jí snad bude ještě příkazovat, co si má vzít na sebe? Takovou šikanu si rozhodně nechtěla nechat líbit.

„Nemám!“ odsekla. „A i kdybych měla, stejně bych si nechala tohle. Když už se zase jednou dostanu mezi lidi, tak ať to stojí za to.“

„Jak myslíš,“ odpověděl Adam. „Já to s tebou myslel dobře.“

Jeho poznámku Eva pochopila až v okamžiku, kdy dorazili na večírek. Už ve dveřích totiž zjistila, že tentokrát nebude zdaleka tak honosný jako obvykle. Prostředí bylo mnohem skromnější než jindy a také počet pozvaných byl viditelně mnohem menší. Ve své luxusní róbě se mezi ostatními dost vyjímal a moc příjemné jí to nebylo.

„Co se to děje? Nevzala vás ta agentura nějak na hůl?“ vyptávala se Adama, když procházeli kolem stolů s pohoštěním. „Minule bylo všeho daleko víc a taky výběr byl mnohem lepší.“

„Vyčlenili jsme na večírek míň peněz než jindy,“ odpověděl jí Adam. „Proto jsem chtěl, aby sis vzala něco obyčejnějšího.“

Eva už měla na jazyku, že tohle jí měl říct už doma, ale pak usoudila, že udělá líp, když bude mlčet. Nechtěla si další hádkou ještě víc kazit náladu a raději se začala rozhlížet po známých, s kterými by si mohla popovídat. Najednou na sobě ucítila čísi upřený pohled. Znepokojeně se ohlédla a spatřila Adamova společníka Marka, jak na ni přes celý sál upřeně zírá. V rozpacích sklopila oči a jen koutkem oka si ověřila, jestli si toho nevšiml i Adam. Naštěstí ne, právě se totiž s někým na dálku zdravil.

Proboha proč na mě tak civí, nechápala. Copak mě vidí poprvé? Jestli toho brzo nenechá, Adam si toho určitě všimne a naštvě se ještě víc.

Její obavy byly plně na místě. Marek vůbec nebral ohled na ostatní hosty a Evu přímo hltal očima. Uvědomoval si, jak moc riskuje, ale byl jejím vzhledem tak okouzlený, že si nemohl pomoci. Mezi přítomnými ženami vypadala jako zářící hvězda a jeho znovu posedla neovladatelná touha ji konečně dostat. Pokusil se o to už několikrát, nikdy ale neuspěl a možná i to byl důvod, proč ho ani po tolika letech nepřestala přitahovat. Neměl za sebou zdaleka tak divokou minulost jako Adam, ale ženatý byl už patnáct let a za tu dobu si i on čas od času dopřál krátké povyražení, aby si trochu okořenil nudný manželský život. Se sehnáním vhodného protějšku nemíval problém. Nebyl sice tak vysoký a pohledný jako Adam, ale působil sympaticky, měl smysl pro humor a vyzařovalo z něj i určité charisma. A kde jeho šarm přece jenom nestačil, tam spolehlivě zabíral jeho luxusní jaguár a naditá peněženka. Takovým lákadlům většina žen nedokázala odolat a ani jeho snubní prstýnek na tom nic nezměnil. Jenom u Evy pokaždé narazil a díky jejímu tvrdošíjnému odmítání poznával na vlastní kůži pravdivost rčení, že čím je něco nedosažitelnější, tím víc po tom člověk touží. S každým jejich setkáním stoupala jeho posedlost a stejně jako dnes ji pokaždé skoro svlékal očima. Nakonec si přece jenom uvědomil hrozící nebezpečí a odvrátil pohled. O Adamově žárlivosti věděl své a o jakékoliv střetnutí s ním rozhodně nestál. Byli sice kamarádi už dvacet let, ale dobře věděl, že kdyby Adam zjistil, jak moc touží po jeho ženě, kamarádství by šlo okamžitě stranou. Dopil svoji skleničku, odložil ji a šel se s nimi přivítat.

„Ahoj, Adame,“ kývl na pozdrav svému společníkovi, zatímco Evě jako obvykle políbil ruku. „Moc ti to sluší, Evičko, můžu tě pozvat na skleničku?“

„Proč ne,“ odpověděla mu s úsměvem.

„To jsem rád,“ odpověděl potěšeně. „Nebude ti vadit, když si Evičku na chvíli půjčím, vid?“ obrátil se zpátky na Adama.

Ani nečekal na jeho odpověď a už Evu odváděl k nejbližšímu stolku s nápoji.

„Jsem tak rád, že tě zase vidím,“ řekl jí cestou a tiskl jí přitom ruku. „Prozrad' mi, jak to jenom děláš, že jsi i po dvou dětech pořád tak neuvěřitelně sexy!“

„To se ti jenom zdá,“ vymlouvala mu to Eva.

„Nezdá!“ odporoval. „Jen se podívej, jak Martina zase přibrala!“ stěžoval si a bradou ukázal na svou manželku, která se právě plně věnovala

stolům s občerstvením. „Na světě není žádná spravedlnost. Jak já k tomu přijdu, že se na tebe můžu jenom dívat a Adam si s tebou užívá každou noc?“

„Prosím tě, to už dávno není pravda,“ řekla Eva tiše a vzala si od něj sklenku s aperitivem.

Marek zvedl překvapeně obočí.

„Ne?“

Eva mlčky zavrtěla hlavou a dlouze se napila.

„Takže už došlo i na něj? To jsou mi věci!“ žasnul Marek. „A čím to podle tebe je, přestalo ho to bavit, nebo mu to už nejde?“ vyzvídal.

Eva z něj byla celá nesvá.

„Nechtěl bys náhodou změnit téma?“ zeptala se.

„Ani za nic, tohle mě totiž ohromně zajímá,“ odpověděl a naráz do sebe obrátil obsah své sklenky. „Vždycky se o něm říkalo, že je k neutahání, pokud už došel dech i jemu...“ zarazil se a vrhnul na ni smyslný pohled, „mohla bys třeba konečně dát šanci i mně!“

Eva nad ním pohoršeně zakroutila hlavou.

„S tím teda nepočítej.“

„A proč ne?“ dorážel Marek. „Pokud na tebe Adam kašle...“

„Nekašle na mě!“ vskočila mu Eva podrážděně do řeči. „Tvrdí, že má moc starostí v práci a já mu to věřím!“

Marek vycítil nečekanou příležitost a neváhal ani chvíli.

„Moc starostí v práci?“ opakoval po ní. „O tom bych snad musel něco vědět, ne?“

Eva udiveně povytáhla obočí.

„Takže problémy nemáte?“ zeptala se.

„Ne, ani v nejmenším,“ odpověděl bez mrknutí oka Marek. „Všechno běží jako na drátkách.“

Eva sklopila hlavu. Její podezření, že Adamův nezájem o sex s ní může mít na svědomí jiná žena, zesílilo. Povzdechla si a vrhla po manželovi vyčítavý pohled. Ten si však ničeho nevšiml, opodál právě zaujatě debatoval s několika kolegy.

„Teď na tebe nemá čas,“ konstatoval Marek, kterému naopak její pohled neušel. „Pojď, půjdeme si zatančit!“

Počkal, až se do něj zavěsí, a vedl ji k malému parketu, kde se přidali k několika tančícím pářům.

„Kdysi jsi mi slíbila pozici prvního náhradníka,“ šeptal jí do ucha. „Nemyslíš si, že už na to dozrál čas?“

„To teda nedozrál,“ odporovala mu tiše Eva. „Přece jsme pořád spolu.“

„A co rozchod od lože? Ten se nepočítá?“

„Ale co pořád máš!“ zlobila se Eva. „My spolu přece spíme, jenom už ne tak často jako dřív! To je snad po tolika letech normální, ne?“

„U Adama mi to normální nepřipadá,“ odporoval jí Marek. „Možná jsi mu už zevšedněla a už ho nepřitahuješ jako dřív.“

„Tak podle tebe je chyba u mě?“

„Těžko říct,“ odpověděl Marek. „Měla by sis co nejdřív ověřit, jak jsi žádoucí.“

„A to si mám ověřit jak?“

„Samozřejmě tím, že si něco začneš s někým jiným!“

„Aha, už chápu! Jako třeba s tebou, vid’?“

„Správně!“ zasmál se Marek. „Stačí jenom kývnout a jsem ti hned k dispozici. A jak rád!“

Eva nad tím sice kroutila hlavou, ale v skrytu duše si musela přiznat, že jí Markova slova lichotí. Po letech strávených doma s dětmi a díky nepříteli uspokojivému sexu si v poslední době opravdu moc žádoucí nepřipadala. A od Marka slyšela přesně to, co jí v poslední době tak zoufale chybělo. Bylo by tak příjemné zase si připomenout motýly v břiše a dobu, kdy po ní někdo toužebně vzdychal. Tahle doba však bohužel nenávratně minula a jako vdaná žena si o něčem takovém může nechat leda tak zdát.

„Na to si nech zajít chuť,“ doporučila mu.

„Ale proč, Evičko? Přece víš, jak moc po tobě celou tu dobu toužím!“ zašeptal a zatočil se s ní.

Tančili spolu už mnohokrát a stávalo se, že to mezi nimi i trochu zajiskřilo, ale takhle erotické dusno mezi nimi ještě nebylo, to oba dobře cítili. Marek jí drtil ruku a tiskl ji k sobě tak těsně, že skoro nemohla dýchat.

„Nech toho, nebo z toho bude skandál!“ varovala ho tiše. „Všichni se na nás dívají.“

„To je mi jedno!“ odpověděl stejně tiše. „Kdybys mi konečně dovolila, abych tě směl objímat někde v soukromí, nemusel bych to dělat tady.“

Znovu se s ní zatočil, a když ji k sobě přitiskl ještě těsněji, Eva ucítila v příslušných partiích povědomý tlak.

„Proboha Marku!“ vyjekla zděšeně.

„Aspoň vidíš, co se mnou děláš!“

„Tobě snad přeskočilo, okamžitě mě pusť!“

„To je právě to, co teď dost dobře nemůžu, Evičko.“

„Budeš muset, ta písnička už skoro končí!“

„Do háje!“ zaklel Marek.

Rozhlédl se kolem sebe, aby našel nejrychlejší únikovou cestu a uviděl

přicházejícího Adama. Jeho navztekany výraz mu paradoxně pomohl. Z vysokého a urostlého kamaráda měl takový strach, že jeho vzrušení rázem opadlo.

„Děkuju za tanec, Evičko, určitě se spolu ještě uvidíme,“ loučil se kvapně, jakmile dohrála hudba.

„Hned v pondělí si to s tebou vyřídím!“ sykl na něj Adam.

Marek na to neřekl ani půl slova a rychle od obou prchal pryč.

„Jak se to prosím tě chováš?“ obořil se Adam tiše na Evu. „To se ani trochu nestydíš?“

Eva se snažila zachránit předstíráním nevědomosti.

„A za co?“ zeptala se, přestože v ní byla malá dušička.

„Příště tu můžeš rovnou tancovat u tyče! Proč jsi ho neodkázala do patříčných mezí?“

Protože se mi to líbilo, odsekla mu v duchu, ale nahlas řekla smířlivě:

„Tak promiň, příště už se to nestane.“

„To doufám!“ zasyčel výhružně Adam.

Marek poznal i na dálku, že kvůli němu dostala Eva vynadáno, a za celý večer už si netroufl pro ni znovu přijít. Jen jejich pohledy se občas střetly, ale jakmile se tak stalo, oba se rychle podívali stranou. Eva si díky tomu připadala celý večer jako na houpačce. Nejdřív důvěrný rozhovor s Markem, završený tancem nabitým erotikou, pak příval Adamových výčitek a teď zase Markovy povzbudivé pohledy, kterými se jí snažil alespoň na dálku vynahradit Adamovu špatnou náladu. Ten byl tak dopálený jejím nevhodným chováním, že si proti svému zvyku vylepšoval náladu alkoholem. Jak moc se na něm alkohol podepsal, poznala Eva hned po návratu domů.

„Jdi nahoru!“ řekl jí, sotva překročili práh.

„Musím se nejdřív vysprchovat!“ protestovala.

„To já taky,“ odpověděl a popadl ji za ruku. „Pojď!“

Schody bral po dvou a Eva měla co dělat, aby mu stačila. V patře mlčky čekal, až si Eva svlékne společenské šaty, a mezitím se svlékal sám. Tentokrát však klidně nechal svůj drahý oblek ledabyly pohozený přes židli, a jakmile byli oba nazí, vzal ji za ruku a zamířil s ní do koupelny.

„Kdo půjde první?“ ptala se Eva.

„Oba,“ odpověděl stručně.

„Oba?“ podivila se Eva. „Oba se tam nevejdeme!“

Na rozdíl od rozlehlé koupelny v přízemí byla koupelna v patře mnohem menší a standardní sprchový kout rozhodně nebyl určený pro víc než jednu osobu.

„Ale vejdemo! Když ses mohla tak tisknout k Markovi, tak se snad můžeš zrovna tak přitisknout i ke mně, ne?“

Eva viděla, že bude lepší, když nebude situaci ještě zhoršovat a poslušně vešla do sprchy. Adam se vmáčknu k ní a zatáhl dveře. Při jeho vysoké postavě tam opravdu nebylo k hnutí.

„Tak!“ řekl spokojeně. „To bylo řečí, že se sem nevejdeme.“

„Moc pohodlí tu teda nemáme,“ konstatovala Eva, přitisknutá zády na chladnou stěnu.

„To nevádí,“ řekl Adam.

Vzal do ruky sprchu, nařadil správnou teplotu vody a připevnil sprchu na stěnu. Eva vyjekla leknutím, když jí na slavnostní účes dopadl vodopád vody.

„Dneska jsem byla u kadeřnice!“ protestovala. „Myslela jsem, že mi to chvíli vydrží!“

„Smůla!“ odpověděl Adam.

Sáhl po mycí houbě, vymáčkal na ni sprchový gel a začal jí umývat ramena. Jak postupoval níž, měl to čím dál obtížnější. Byli na sebe tak namáčknutí, že musel vynaložit značnou dávku vynalézavosti, aby se dostal všude tam, kam chtěl.

„Rozkroč se!“ přikázal jí.

„Nemám kam.“

„Nemluv a snaž se!“

Eva zdráhavě poslechla. Sotva dala nohy trochu dál od sebe, vstrčil jí Adam mezi ně houbu a začal jí tam důkladně omývat. Lhala by, kdyby tvrdila, že to bylo nepříjemné, naopak jí přišlo skoro líto, když s tím skončil.

„Teď ty,“ řekl a předal jí houbu.

Natáhla se a po jeho vzoru začala u ramen. Ramena a hrudník zvládla bez problémů, ale už když mu chtěla umýt břicho, musela se všelijak kroutit a uhýbat. Byla už celá zmáčená, proud vody jí bičoval celé tělo, mokré vlasy se jí lepily na záda.

„Pořádně!“ ozval se, když se mu dostala až k rozkroku.

Eva se trochu ošívala, s narozením dětí doba společných koupelí skončila a něčemu takovému už dávno odvykla. To ale Adama zřejmě nezajímalo.

„Nemáš druhou ruku?“ zeptal se jí ironicky.

„Mám,“ odpověděla.

„Tak si koukej dát záležet a hlavně nic nevynechej!“

Eva pochopila, o co mu jde. Odložila gel na poličku, přehrnula mu předkožku a začala mu pečlivě umývat žalud. Adam spokojeně zasykl

a oběma rukama jí stiskl řadra. Reakce na sebe nenechala dlouho čekat, pod jejíma rukama se mu úd rychle zvětšoval a brzy bylo jasné, že pro jeho rozpínavost není mezi nimi dost místa.

„Stačí,“ vydechl.

Chytil ji za stehno, zvedl je do výšky a nekompromisně do ní proniknul. Na zlomek vteřiny se zastavil, spokojeně zavzdychal a pak se do toho dal s plnou vervou. Eva se obávala, že sprchový kout není na takovou jízdu stavěný a nápor jejich těl nevydrží. Adama však něco takového nejspíš vůbec nenapadlo, vypitý alkohol mu umožnil se zase jednou pořádně odvázat a nic kolem sebe nevnímal. Zmáchaná Eva si ale nestěžovala, naopak jí připadalo, že se aspoň na chvíli vrátily staré dobré časy.

„Takhle tisknout se budeš vždycky jediné ke mně!“ řekl jí pak udýchaně. „Ale jenom doma! Rozumíš?“

„Jo!“ vydechla.

„Fajn! Tak si to dobře zapamatuj a příště mi nedělej na veřejnosti ostudu!“

Konečně vypnul vodu a oba se zahalili do osušek. Eva si prohlížela v zrcadle obraz zkázy na své hlavě.

„Takhle nemůžeš jít do postele,“ konstatoval Adam. „Budeš si muset ty vlasy usušit fénem.“

Eva nechápala, proč jí říká tak samozřejmou věc, brzy to však měla zjistit. Sotva pustila fén, stoupl si Adam za ni a začal na ni všelijak dorážet. Nadzvedával jí mokré vlasy, líbal ji na krk, přes osušku jí zezadu mačkal řadra nebo se naopak pod osušku dobýval spodem. Jeho obraz v zrcadle a všetečné ruce ji tak rozptylovaly, že se nemohla pořádně soustředit.

„Přestaň s tím!“ napomenula ho. „Budu vypadat hrozně.“

„To je fuk, mně se budeš líbit i tak,“ odpověděl.

Bylo mu asi opravdu docela jedno, co má Eva na hlavě. Jakmile fén vypnula, popadl ji za ruku a už s ní spěchal do ložnice. Strhnul z ní osušku, stáhnul ji na postel a ještě chvíli ji hladil po celém těle. Když už čekala, že se na ni co nevidět převalí, překvapil ji.

„Lehni si na bok,“ zašeptal.

Udivená Eva se k němu začala obracet.

„Takhle ne!“ zarazil ji. „Hezky zády ke mně.“

Jakmile se otočila, popadl ji za stehno a zvedl jí nohu ke stropu. Sám si lehl také na bok, přisunul se blíž mezi její stehna a pomalu do ní zezadu pronikal.

„Už jsme to někdy takhle dělali?“ zašeptala překvapená Eva.

„To víš, že jo, asi už jsi na to zapomněla,“ odpověděl udýchaně.

Evě se to sice moc nezdálo, ale nijak nad tím nehloubala, tak mu byla za tu nečekanou změnu vděčná. Nezvyklý úhel jeho prŕníků byl tak vzrušující, že jí ani nevadilo, že na něj nevidí. Cítila jen jeho ruce na svých zádech a zadečku a možná právě chybějící kontakt s ním způsobil, že si vzpomněla na Marka.

Jaké by to asi bylo s ním, napadlo ji.

Sice se za tak nevhodnou myšlenku hned zastyděla, ale z hlavy už ji dostat nemohla. Vzrušující vzpomínka na Markovu erekci při tanci, přiživovaná Adamovými důkladnými prŕniky ji dostala nečekaně rychle do varu. Adam byl nadšený, takhle v transu ji už dlouho neviděl. V duchu si pochvaloval, že jí šikovně zvolenou polohou připravil bouřlivý orgasmus, a ani ve snu ho nenapadlo, že to není tak docela pravda. Eva by nedokázala říct, který z nich měl na jejím vyvrcholení větší zásluhu, v každém případě jí společně připravili mimořádně silný zážitek.

Dokonalé fyzické uspokojení spolu s příjemnou vzpomínkou na flirtování s Markem ji udržovaly v dobré náladě po celou neděli. Pohoda však bohužel nevydržela dlouho, večer se zase pohádali. Adam totiž trval neústupně na svém: dokud nepůjde Martínek do předškolní třídy, bude doma s maminkou. Z toho nehodlal za žádnou cenu slevit, i když dobře věděl, jak Evě vadí, že se mu má pořád podřizovat. Pořádně si vjeli do vlasů, ale k žádnému kompromisu se stejně nedobrali a jediným výsledkem jejich hádky byla tichá domácnost.

Hned v pondělí ráno se Adam chystal vyčinit Markovi za jeho nevhodné chování na večírku. Cestou do práce si to však rozmyslel. Už dávno totiž pochopil, že ho při každém setkání s Evou Marek schválně provokuje, protože se náramně baví jeho žárlivostí. Dovedl si představit, jak by se teď spokojeně chechtal, kdyby zjistil, jak moc ho vytočil jejich tanec tělo na tělo. Tu radost mu dopřát nehodlal, a raději to tedy hodil za hlavu.

Evina a Helenina bývalá spolužačka a kamarádka Šárka se navečer vracela z práce.

„Počkejte, mladá paní, já vám s tím kočárkem pomůžu,“ nabídla pomocnou ruku mladé ženě, která se právě chystala nastoupit do stejného autobusu.

„Děkuju vám,“ poděkovala žena.

Společnými silami přenesly kočárek do autobusu a obě nad ním zůstaly stát. Volné místo nikde nebylo a ani to nevypadalo, že by se někdo chystal zvednout ze sedadla a pustit mladou maminku sednout. Podívaly

se na sebe a svorně zakroutily očima nad sobectvím ostatních cestujících. Pak se Šárka toužebně zadívala do kočárku.

„Jakpak se jmenuje?“ zeptala se.

„Daniel, po tatínkovi. Už brzy mu bude půl roku,“ pochlubila se mladá matka.

Šárka sevřela rty a dál si miminko pozorně prohlížela. Mladé ženě nemohla ujít závist v jejím pohledu a nedalo jí to.

„Vy nemáte děti?“ zeptala se tiše.

„Ne,“ odpověděla stejně tiše Šárka.

Mladou maminku nejdřív napadlo, že neznámá spolucestující zřejmě ještě pro svoje dítě nenašla vhodného tatínka, pak si však všimla na její ruce snubního prstýnku a usoudila, že problém bude zřejmě jinde. O dvě stanice dál jí Šárka pomohla vynést kočárek ven a vrátila se do částečně vyprázdněného autobusu. Konečně se jí podařilo najít volné místo, zabořila se do sedadla a s úlevou zavřela oči, na konečnou stanici autobusu to měla ještě pořádný kus cesty.

Její život se zatím vyvíjel úplně jinak, než si kdysi představovala. I ona stejně jako většina dívek snila o tom, že jí náhoda jednou přivede do cesty toho pravého muže, který bude mladý, pohledný, dobře zaopatřený a bude mít oči jen pro ni. Realita byla ale bohužel úplně jiná, několikaleté soužití s vypočítavým povalečem Filipem ji připravilo o veškeré iluze, a když si myslela, že si konečně polepší po boku úspěšného architekta, dopadla ještě hůř. Dva roky jí pak trvalo, než se zbavila dluhů, které si zavinila vlastní hloupostí, a ještě delší dobu se vzpomínala na zeznalost a následného spontánního potratu, při kterém málem vykrvácela. Z veselé a bezstarostné dívky se stala zahořklá a zakomplexovaná mladá žena, přesvědčená, že v životě ji už nic hezkého nečeká. Před třemi lety se jí však podařilo sehnat lepší zaměstnání a díky tomu se jí přece jenom začalo blýskat na lepší časy. Práce v zákaznickém centru telefonního operátora byla sice náročná, za celý den se skoro nezastavila, ale platově si polepšila a neustálý příval zákazníků spolehlivě odváděl pozornost od vlastních starostí. Někteří zákazníci sice uměli být pořádně nepříjemní, ale našli se i jiní, kteří byli docela milí. Mezi ně patřil i Václav, muž v nejlepších letech, kterému už sice skráně prokvétaly šedinami, ale nikdy mu na tváři nechyběl milý úsměv. Poprvé si ho všimla, když mu prodávala mobilní telefon, ale tehdy mu žádnou zvláštní pozornost nevěnovala. To až přišť, když se na ni obrátil s dotazem, který by mu zodpovědělo každé malé dítě. A netrvalo dlouho a vrátil se zase a tentokrát si dokonce všimla, že si s dvěma čekajícími zákazníky vyměnil

číslo z vyvolávacího zařízení, aby se dostal právě k ní. Z toho pochopila, že mu zřejmě padla do oka a věnovala mu milý úsměv, ale když se za dva dny vrátil a chtěl pět minut před zavírací dobou reklamovat zakoupený mobil, nebyla z něj nadšená ani trochu.

„Moc se omlouvám,“ řekl tehdy, když postřehl její významný pohled na hodiny, „ale dřív jsem to nestihnul.“

Sice si nedovolila něco namítat, interní předpisy jejich společnosti byly přísné a neochota k zákazníkovi by ji mohla přijít draho, ale přece jenom se tenkrát chovala dost odměřeně. Snažila se reklamaci vyřídit co nejdřív, ať však pospíchala sebevíc, čtvrthodinku jí to zabralo. Když si pak sbalila své věci a vyšla na ulici, s údivem zjistila, že muž na ni venku čeká.

„Musela jste kvůli mně pracovat přesčas a to mě moc mrzí,“ řekl. „Odvezu vás domů, abych vám to vynahradil,“ navrhnul a ukázal na svoje auto zaparkované u chodníku.

„Ne, děkuji!“ odmítla příkře.

Po neblahé zkušenosti se znásilněním by si k neznámému muži nesedla do auta ani za nic. Muž se však nehodlal vzdát bez boje.

„Ale slečno, snad byste se mě nebála! Máte přece všechny moje údaje. Nebo si snad myslíte, že se vás chystám tady uprostřed města zavraždit?“

Podíval se na ni tak vyčítavě, až se za svoje podezírání zastyděla.

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec váhavě.

Během cesty se jí muž svěřil, že před třemi lety ovdověl a od té doby žije sám. Jeho devatenáctiletý syn studuje vysokou školu v Budějovicích a domů jezdí jen sporadicky.

„Moc jsem svoji ženu miloval a ještě pořád na ni vzpomínám,“ řekl tiše. „Ale nedá se nic dělat, život jde dál a já se musím konečně smířit s tím, že už se mi nevrátí. A i když už nejsem nejmladší, nechtěl bych strávit zbytek života sám.“

Jeho stesk po zemřelé manželce ji tenkrát tak dojal, že když ji při vystupování požádal o telefonní číslo, nakonec mu ho dala. Zavolał hned další den, pozval ji do kavárny a brzy se spolu začali pravidelně scházet. Po několika týdnech ji pozval k sobě do malého rodinného domku na okraji města a za další měsíc ji seznámil se svým synem. Ten věděl hned od začátku, že si otec našel přítelkyni, a i když se trochu pozastavoval nad čtrnáctiletým věkovým rozdílem, který mezi nimi byl, nic proti tomu nenamítal. Otcova známost by mu totiž vytrhla trn z paty, protože jeho přítelkyně na něj neustále naléhala, aby po studiích zůstal v Budějovicích nastálo. Zatím to odmítal, přičilo se mu nechat tátu samotného,

pokud by ovšem měl novou ženu, problém by se vyřešil a bylo by o starost méně. A vypadalo to celkem nadějně, rok se s rokem sešel a otec a jeho přítelkyně byli stále spolu. Šárka Václava několikrát týdně navštěvovala, někdy mu vyžehlila prádlo, jindy umyla okna a přitom obvykle stihla uvařit nebo upéct něco dobrého. Václav si její péči nemohl vynachválit.

„Ta svíčková se ti ohromně povedla, Šárko,“ pochválil ji jednou po nedělním obědě. „Nechtěla by sis mě vzít?“ zeptal se znenadání.

Šárka překvapeně zamrkala. Tak důležitou chvíli v životě každé ženy si odjakživa představovala docela jinak. Tmavá kuchyně plná špinavého nádobí měla k jejím romantickým představám hodně daleko, ale i přes tak nepříznivé okolnosti dlouho neváhala.

„Chtěla,“ odpověděla a Václav se potěšeně usmál.

Šárka si dobře uvědomovala, že z její strany půjde o sňatek z rozumu, ale moudře usoudila, že pár let po třicítce se nejspíš prince na bílém koni už nedočká a udělá líp, když bude stát oběma nohama pevně na zemi. Po předchozích nevydařených vztazích byly stejně její nároky na budoucího partnera úplně jiné než před deseti lety. Na horoucí lásku už dávno nevěřila a starostlivý a obětavý Václav pro ni představoval klidný přístav a zabezpečení do budoucna.

Taky se konečně zbavím těch nekonečných výčitek našich, jak jsem si zpackala život, říkala si.

Velké svatby, o jaké vždycky snila, se sice nedočkala, ale báječná svatební cesta do Řecka jí to plně vynahradila. Po svatbě se k Václavovi přestěhovala a těšila se, že jí život konečně ukáže svou lepší tvář. Ze začátku všechno vypadalo báječně, po letech samoty Václav dovedl ocenit pečující ženskou ruku a na oplátku dělal všechno, co jí na očích viděl. Šárka se jeho klidnému životnímu tempu dokázala bez problémů přizpůsobit a díky tomu si žili docela spokojeně. Jak však plynul týden za týdnem, začal pomalu vyplouvat na povrch jeden nemilý problém. Ještě ani jednou se jí s ním nepodařilo dosáhnout vyvrcholení. Nejdříve se utěšovala tím, že to přijde časem, že se potřebují víc sebrat, ale situace se nezlepšovala ani po dlouhých měsících. Přitom Václav se po letech pústu dostal celkem rychle do formy a na svůj věk odváděl velmi slušné výkony. Přesto to nebylo nic platné. Ať dělal, co dělal, nedokázala se pořádně vzrušit a o závratném orgasmu si mohla nechat jen zdát. Dlouho si marně lámala hlavu, v čem je asi chyba, až na to jednou při sledování zamilovaného filmu s pořádnou porcí erotiky konečně přišla.

Vždyť mě Vašek sexuálně vůbec nepřitahuje! Jak s ním mám dosáhnout vyvrcholení, když mezi námi nefunguje žádná chemie?

A bylo to opravdu tak. Její rozhodnutí vzít si ho bylo až příliš racionální a teprve teď zjišťovala, jakou za to zaplatí cenu. Byl jí spolehlivou oporou, ochráncem, starším bratrem, kterého nikdy neměla, to však na skvělý sexuální zážitek nestačilo. Měla ho ráda, to určitě, ale právě erotické jiskření ve vztahu s ním nikdy necítila. Když se situace ani po několika dalších měsících nezlepšila, začala se pomalu smiřovat s tím, že to tak nejspíš zůstane natrvalo, a pokoušela se najít z beznadějné situace nějaké přijatelné východisko.

Pokud se nechci rozvést a nastěhovat zpátky k rodičům, mám v podstatě jenom dvě možnosti, uvažovala. Buď si musím pořídit milence, anebo vibrátor.

Nepředpokládala, že by s hledáním milence měla velký problém, na nezávazný sex si pohledná mladá žena muže vždycky najde, přesto tuhle možnost vyloučila. Měla svého Vašíka ráda a odvděčit se mu za jeho péči tím, že ho bude podvádět, se jí přičilo. Vibrátor se jí jevil jako mnohem lepší řešení, tím spíš, že Václav pracoval na směny. Při jeho nočních službách bude mít dostatek času a klidu na všelijaké experimenty. Když se konečně rozhodla, ulevilo se jí, zbývalo jen vyřešit problém, jak si vibrátor pořídí. Zajít pro něj do obchodu se styděla a objednat si ho přes internet se bála. Co kdyby pak balíček převzal Vašek! Nakonec jí nezbylo než sebrat odvalu a zajet si pro něj do sexshopu na opačné straně města. Když vibrátor vyzkoušela poprvé, měla z toho hodně divný pocit. Časem si ale zvykla a brzy našla způsob, jak se spolehlivě dopracovat ke kýženému výsledku. A sama byla překvapená, jak skvěle to funguje! O samotě s vibrátorem směřovala přímou cestou k cíli, při milování s Václavem si užívala jeho objetí a něžné mazlení. Povzbuzená tím, jak se jí podařilo nemilou situaci vyřešit, se odvážila ještě dál.

„Chtěla bych s tebou mít dítě, Vašíku,“ vyrazila svému muži jednou večer dech.

„Dítě?“ vyděsil se Václav. „Neblázni, Šárko, Ondrovi už bylo dvacet a mně se pomalu blíží padesátka. Než by naše dítě vyšlo ze základky, byl bych už v důchodu!“

„O tom dost pochybuju!“ ušklíbla se Šárka. „Přece víš, jak se odchod do důchodu pořád posouvá, kdoví kolik let ti ještě přidají.“

„Nestraš!“ otrásl se Václav. „Uvědom si, že se toho důchodu taky vůbec nemusím dožít! Zůstala bys pak na všechno sama!“

„To se určitě nestane,“ uklidňovala ho.

Václav vrtěl nepřesvědčeně hlavou.

„A co tomu řekne Ondra?“ obával se. „Nejspíš si bude myslet, že jsem se na stará kolena zbláznil.“

„Na něj nemysli! Ten bude mít už brzo vlastní život a taky si do něj určitě nenechá mluvit.“

Hučela do něj tehdy několik dní, až ho nakonec přesvědčila. Jenže brzy se ukázalo, že jeho souhlas ke splnění toužebného přání nestačí. Plynul měsíc za měsícem a pořád nic. Po roce marného snažení se rozhodli vyhledat lékařskou pomoc, ale ani ta mnoho nevyřešila. Podle výsledků nejrozumnějších vyšetření byli oba v pořádku a teoreticky by otěhotnění nemělo nic bránit, praktický výsledek se však stále nedostavoval. Přesto se jí tehdy ulevilo. Bála se, jestli není následkem potratu neplodná, vyšetření však naštěstí nic takového neprokázalo. Snažili se tedy dál, ale vytoužené dítě nepřicházelo.

Autobus dojel na konečnou stanici a Šárka přestala vzpomínat.

„Ondro, jsi doma?“ zavolala hned, jak otevřela vstupní dveře do domu.

„Jo!“ ozvalo se z patra. „Co bude k večeři?“

„Koupila jsem sekanou, uvařím k ní brambory,“ odpověděla Šárka.

Hladový Ondra už sbíhal ze schodů.

„Mně stačí chleba. Než uvaříš brambory, umřu hladý.“

Šárka si povzdechla a vylovila z tašky šišku sekané. Ondra ji popadl a okamžitě s ní zmizel v kuchyni.

„Koukej nechat taky kousek tátovi!“ zavolala na něj.

Toho je snazší šatit než žít, pomyslela si s povzdechem. Škola mu začne zase až v říjnu, jestli si nenajde nějakou brigádu, nehnu se od sporáku.

Hned po ránu zavolala Evě nevlastní sestra Klára.

„Ahoj Evo, můžu se u tebe po obědě zastavit?“

„Copak ty nejsi v práci?“ podivila se Eva.

„Ne, vzala jsem si dneska dovolenou.“

„Fajn, tak přijed' co nejdřív!“ zajásala Eva. „Andrea tu dneska není, aspoň si budu mít s kým popovídat.“

„Radši přijedu až po obědě, až budou děti spát,“ odpověděla k jejímu údivu Klára a rozloučila se.

Po sestřině příchodu to Evě nedalo a hned, jakmile spolu zasedly ke kávě, se Kláry začala vyptávat: „Proč jsi nechtěla vidět děti?“

„Vidět je samozřejmě chci, ale až potom. Teď se tě hlavně potřebuju v klidu na něco zeptat.“

„Jo? A na co?“

Klára se zatvářila rozpačitě.

„Chtěla bych vědět, co si myslíš o výměně partnerů,“ vypadlo z ní nakonec.